

ВЕРЕСЕНЬ , Ч. 8, 1983

SEPTEMBER, No. 8, 1983

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XL ВЕРЕСЕНЬ, Ч. 8

SEPTEMBER, No.8 Vol. XL

Юст.: Птах часу	1
У.Л.: Час і його вимір	1
На передодні століття українського жіночого руху	2
Ксеня Микласевич-Антипів	2
Перша стипендистка Фонду ім. Є. Сташків	3
К. Драган: Жінка й праця	4
А. М.: Заслужене вісімдесятьліття	5
У.Л.: А я т...у...у...т!	6
Плями на сонці	8
Л. Цегельська: Магістерський речиталь М. Бак	8
Український Музей	9
Вітаємо з уродинами	10
О. Полон: Мандрівка в сучасний Істамбул	11
М. Василькевич: Міжклубна конференція суспільної опіки в Дітроїті	12
Тільки між нами і телефоном. Хто має право називатися українцем? Л. Калинович	13
О-КА: А як з нашими садочками?	14
Відгуки	14
Що читати? С. Андрушків: В. Барагура. Калиновий міст.	15
В. Барагура: "Воля, або смерть"	15
М. Голод: Мої очі. Якби вчорашній день	16
Вісті з Централі	17
СФУЖО	19
Є. Плужник: Падає з дерев	20
Куток листування	22
Our Life	23
Збірка на поміч Ростикові	25
Хроніка. Нью Джерзі. Південний Н. Й. 78-ий Відділ.	26
Вишивка. Завертана низь. Л.В.	31
Дописи. 121-ий Відділ	32
Нашим малютам	34
Замість квітів	36

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"
108 Second Ave. Редакторка Уляна Любович
New York, N. Y. 10003 Tel (212) 674-5508
Tel. (212) 533-4646

Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 Tel. (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
Редактор — Уляна Любович
Редакційна колегія: Світляна Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець. Англомовні сторінки ред. А. Г. Савицька
Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

На обкладинці Володимир Кивелюк. Хмарний день. Олія.
On the cover Wolodymyr Kyweluk: Cloudy Day. Oil.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Copyright 1983 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
International Copyright Secured — All Rights Reserved
Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
Теодозія Савицька — 1-ша заступниця голови
Марія Томоруг — 2-га заступниця голови
Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови
Наталія Даниленко — 4-та заступниця
Анна Дидик — протоколярна секретарка
Марія Савчак — кореспондентська секретарка
Розалія Полчі — англомовна секретарка
Ольга Літепло — касирка
Іванна Ратич — фінансова секретарка
Ольга Гнатейко — вільний член
— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна
Оксана Ленець — культурно-освітня
Любов Волинець — музейно-мистецька
Марта Данилюк — виховна
Анна Кравчук — суспільної опіки
Ірена Качанівська — касирка суспільної опіки стипендій
Ірена Чайківська — пресова
Ірена Куровицька — зв'язків
Марта Федорів — зв'язків
Людмила Сакс — статуюва

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
Ірена Кіндрачук, Леся Гой — членки
Евгенія Новаківська
Ростислава Яхницька — заступниці

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітроїт
Ростислава Матла — Філадельфія
Лідія Магун — Нью-Йорк
Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
Ірина Чайківська — Нью Джерзі
Надія Дейчаківська — Округа Огайо
Евстахія Струтинська — Чикаго
Анна Любинська — Нова Англія
Ярослава Томич — Південний Нью-Йорк.

ПРЕДСТАВНИЦТВА
"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovich
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2.
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Munchen 5, Rumfordstr. 21

ПТАХ ЧАСУ...

Він прилетів звідти, де початок вічності.
Не зупинився, тільки перелетів і полетів
далі туди, де кінець вічності...

Чому не зупинився над лукою чудовою,
де квіти і сонце?

Чому не зупинився над чорною країною
жаху й розпачу?

Чому не зупинився між людьми, що в тузі,
щоб розвіяти її?

Чому не зупинився між людьми спрагненими
знання і не відкрив їм загадки вічності?

Як народився він? Коли народився? З якого
гнізда вилетів? Куди летить?...

Чи у вирій, і чужину?

Чи у ясну країну, де вічна весна?

Чи слідами Орфея у підземелля Гадесу?

Чи бачить усміх і привіт?

Чи чує прокльони і плач?

Чи бачить хмари і блискавки громів?

Чому байдужий?

Чому задивлений кудись, де немає кінця і мети?

Де вічний початок?

Чому не бачить, не відчуває дійсного світу, яким
летить?

Чому летить від учора до завтра, не знаючи
сьогодні, не знаючи миті від було до буде? Не знаючи
моменту ТЕПЕР?

А може літ його, це вічне ТЕПЕР?

Чому? Чому? Чому?

Юст

Десять у леті, 16-го березня 1972 р.

ЧАС І ЙОГО ВИМІР

Час має своє точне мірило: секунди, хвилини, години, дні, тижні, роки. Його ділять пори року, а від них залежні шкільні чи університетські роки, час професійної праці, а для хліборобів час засівів і зборів земних плодів. Мисливці, чи рибалки мають теж свої "сезони".

Але незалежно від такого відмірювання часу людина має своє особисте мірило проминаючого часу. Це відчуття скорого чи довгого проминання часу залежне від того, яким змістом цей час виповнений. Буває так, що час минає надто швидко і коли оглянутися поза себе то дивним видається, як скоро минули місяці чи й роки. Іншим разом час ніби задержався на місці й не йде вперед, не зближає нас до того чого очікуємо, надіємося, чи хочемо досягнути. Час виповнений подіями, навіть важкими, коли промине видається довгим. Події, наче милеві стовпи, які визначають його довжину. Приємний час без подій видається миттю коли на нього оглянутися, коли він уже минув.

Здавалося б, що цього, що минуло, пройшло не можна змінити, але буває, що людська пам'ять закріплює по різному пережите, а інколи навіть змінює, якщо не самі факти, події то їхнє забарвлення. Переяскравлює одне, усуває в тінь інше і ось пережите наче змінюється. Те, що колись видавалося важливим стає незамітним, а мале виростає і набирає вирішального значення.

Для більшості з нас вересень закінчує час вакацій і ми можемо оглянутися і оцінити те що і як ми пережили.

Техніка і її винаходи має вплив навіть для таких особистих переживань, як вакації. Взяти б хоч до уваги засоби швидкого переїзду чи перелету у найдальші кутки земної кулі, або комфорт серед здавалося б непроходимих лісів чи гір (а для декого цей комфорт видається особливо важливим). Це поши-

рило круг можливостей, як і де провести вільний час, а з них людина повинна вибрати одну. Очевидно вибір обмежений матеріальною, родинною, професійною ситуацією людини, її здоров'ям, віком тощо. Остаються ще особисті зацікавлення, замилювання, конечність відпочинку тощо. Навіть такі замилювання як туристика, подорожування можуть мати різні аспекти. Одні подорожують на те, щоб записати (і похвалитися), скільки країн звиділи, в яких люксових готелях перебували, з якими славними людьми зустрічалися. Інші їдуть чи йдуть, щоб любуватися красою природи, античних міст чи пам'яток минулого. Для одних активність це вічна зміна місця перебування, фізичних рух, пройдені чи проїхані милі. Інші можуть перебувати на одному місці, а жити внутрішньо активним життям, радуватися красою природи, книжками, товариством, відпущенням.

Отже перед такою приємною подією як вакації людина мусить вибрати, рішати. Цей вибір, рішення в'яжуться з її вільною волею, отже відповідальністю. яка товаришить людині, чи вона цього свідомо чи ні, впродовж цілого її життя. Сучасні психологи й соціологи порушують цю справу натиску децидувати, рішати, як один з тягарів, які дають сучасну людину. Навіть, як сказано приємна справа використання вакацій ставить перед людиною тиск вибору. В давніших часах не було стільки можливостей, отже було легше вибрати.

Чому думати про це тепер? Бо оглядаємося поза себе, на минулі вакації і оцінюємо, як ми їх провели? А оцінка не завжди може бути об'єктивна. Але вакації за нами і ми пробуємо збирати жнива з цього, що ми заплянували, а що здійснили. А рівночасно плануємо, як використати майбутній час, щоб він не був порожнім, пустим. Бо ж час це біг життя і ми відповідальні за зміст яким ми його виповнимо.

У. Л.

Постання першої української жіночої організації у Станиславові у 1884 р. під назвою "Товариство Руських Женщин", яку очолила Наталія Кобринська, вважається за початок українського жіночого руху. Союз Українок Америки планує гідно відзначити століття змагань української жінки до рівноправності, її праці для народу та досягнень у різних ділянках суспільного життя.

Для здійснення цього плану намічено:

1. Передрук "Першого Вінка", який вийшов у Львові у 1887 р. за ініціативою і редакцією Наталії Кобринської при співпраці Олени Пчілки. Оригінальний примірник для передруку СУА одержав з бібліотеки Українського Музею у Стамфорді. Це коштовне видання фінансує частинно мгр. Ксеня Антипів, членка 57-го Відділу СУА.

На важливість цього почину СУА вказує факт, що навіть в Україні альманах став бібліографічною рідкістю. *Одинокий* примірник "Першого Вінка" знаходиться у науковій бібліотеці АН УРСР ім. В. Стефаника, згідно з інформацією у статті Романа Горака про Михайлину Рошкевич п. н. "Змарнований талант", Льві, "Жовтень", ч. 5, 1983.

Вступну статтю з інформаціями про появу "Першого Вінка" і про його творців, як теж примітки опрацьовує д-р Ляриса Онишкевич.

2. Прозірки до історії українського жіночого руху, з відповідним текстом.

3. Спеціальне число "Нашого Життя" у квітні 1984 р., присвячене століттю українського жіночого руху, що включатиме статті як також знімки і біографії визначних жінок.

4. Виставку рідкісних книжок, жіночої преси довоєнних часів, документів і знімок історичного значіння в часі ХХ Конвенції СУА у травні 1984 р.

У зв'язку з трьома останніми проектами звертаємося з проханням до громадянства, зокрема жіноцтва, допомогти у збірці і збереженні матеріялів до історії українського жіночого руху, а саме:

а) давніх видань жіночих організацій: книжок, брошур, афішів і жіночої преси;

б) знімок та інших матеріялів, що ілюструють працю жіночих організацій до другої світової війни;

в) знімок і біографій жінок, активних у громадській праці, починаючи від вісімдесятих років минулого століття, їхніх споминів, листування, пам'яток;

г) інформацій про працю жіночих гуртів в часі другої світової війни, під німецькою окупацією.

Сподіваємося, що українська громада відгукнеться на наш заклик та допоможе записати для історії многогранну працю жінок минулих десятиліть, бабунь і матерей сучасних поколінь. На Батьківщині,

СИЛЬВЕТКА ФУНДАТОРКИ ПЕРЕВИДАННЯ "ПЕРШОГО ВІНКА"

КСЕНЯ МАРІЯ МИКЛАСЕВИЧ-АНТИПІВ

Як ми вже повідомляли, СУА планує передрук "Першого Вінка", який вийшов у Львові у 1887 р. Реалізацію цього задуму у великій мірі уможливила мгр. Ксеня Антипів, членка 57-го Відділу СУА. Щоб познайомити читачів з особою цієї жертовної членки подаємо її життєпис:

Ксеня Марія Микласевич-Антипів є родом зі Стрия, Західна Україна. Гімназію "нового типу" закінчила "малою матурою" в Рідній Школі в Стрию, Гуманістичний Ліцей в Академічній Гімназії у Львові.

Вона студювала славистику/україністику в Празі й в Гайдельбергу. По переїзді до Америки жила в Дітроїті, де закінчила бібліотекарські студії магістерським дипломом в Мічігенському Університеті в Анн Арбор. Від 1957 року працювала в Дітроїтській Публичній Бібліотеці. По смерті мужа інж. Олекси Антипова переїхала в 1971 році на бібліотекарську працю консультанта до Ютики, Н.Й. Тут включилася активно в працю місцевого 57-го Відділу СУА, де займала позиції голови, культурно-освітньої референтки і секретарки.

Заявляючи свою готовість зложити дар на видання "Першого Вінка", Марія Антипів сказала:

"..... Я мала на увазі і хочу це зокрема зазначити, що мою пожертву на видання "Першого Вінка", присвячую в пам'ять моєї покійної мами Ольги з Левицьких Микласевич, яка була дуже діяльна в Союзі Українок в Стрию перед Другою світовою війною....."

для якої вони трудилися, затирають сліди їхніх діл. Збережим їх пам'ять у вільнім світі.

Будемо вдячні за дарунки до архіву жіночого руху, одначе, на бажання власників, зобов'язуємося звернути знімки та всі інші матеріяли після скопіювання їх.

Матеріяли просимо висилати на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S
LEAGUE OF AMERICA, INC.
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

Д-р Марта Богачевська-Хом'як
Martha Bohachevsky-Chomiak, Ph.D.

У січні 1983 р. вперше проголошено конкурс на стипендії з Фонду СУА ім. Єви Сташків. У склад Стипендійної Комісії, яку очолювала голова СУА

Іванна Рожанковська входили: Теодозія Савицька — заступниця голови, Іванна Ратич — фінансова секретарка, Анна Кравчук — референтка суспільної опіки і від 17-го Відділу СУА Ірена Ракуш — голова, Люба Кобрин і Соня Микитка — члени. Стипендійна Комісія розглянула одинокі подання, що відповідало вимогам конкурсу і одногосно признала стипендію у висоті 3.000 дол.д-р. Марті Богачевській-Хом'як, членці 78-го Відділу СУА, як допомогу на видання першої наукової праці про український жіночий рух. На пропозицію членок 17-го Відділу призначено 200 дол. для школи українознавства у Маямі, Фло., як також відповідну суму на опіку над могилою св. п. Єви Сташків та поминальну Службу Божу.

Книжка д-р. Марти Богачевської-Хом'як п'явиться у сторіччя українського жіночого руху та буде гідним відзначенням цієї річниці. Дякуючи за стипендію авторка пише: "Я вдячна і вдоволена, що стипендія за манускрипт книжки про історію українського жіноцтва надійшла саме від передової української жіночої організації в світі".

Наступний конкурс буде проголошений у січні 1984 р. у тих самих категоріях (гл. "Наше Життя", січень 1983 р.), що дасть змогу членкам СУА з відповідними кваліфікаціями скористати зі стипендій.

ЗАПИСКИ МАРТИ БОГАЧЕВСЬКОЇ-ХОМ'ЯК ПРО ЇЇ КНИЖКУ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ РУХІВ

Я гадаю, що коли б я мала однією фразою схарактеризувати основний наслідок останніх семи років моїх дослідів, тією фразою було б "оригінальність українських жіночих рухів".

Конкретно кажучи, це що здійснювало на протязі сторіччя організоване українське жіноцтво, не вміщається в рамки феміністичних рухів інших народів, територій, клас. Воно — своєрідне. У моїй праці я вводжу поняття "прагматичного фемінізму".

Звичайно сучасні жіночі рухи інтерпретують як спроби визволення — в контексті феміністично-ліберальному, або марксистсько-класовому. Звичайно фемінізм є продуктом чітких, освічених активістів середньої класи, яких ціллю є здобуття рівних прав, можливості вищої освіти, участі у політичних процесах. Українське жіноцтво здебільшого не цікавилось теоріями фемінізму, спірними питаннями, відчуженням. Воно почувало себе частиною родини, роду, громади, нації. Це жіноцтво шукало діяльності; діяльності, яка давала б безпосередні наслідки для поліпшення їх життя і життя їх родин, а далі роду, громади, нації.

Жінки є частиною суспільства і таким чином, їхня діяльність виявляється в контексті історії су-

спільства, тому моя праця (яка до речі, доволі розрослась, коли мені пощастило зібрати багато оригінального матеріалу), це також суспільна історія українського народу сучасної доби, у фокусі якої є українське жіноцтво.

Не буду скромна: я задоволена з наслідків моєї дослідницької діяльності цих довгих років. Окремі спеціалісти, які читали частини манускрипту, як і слухачі наукових доповідей базованих на моїх дослідіах дали на них позитивні оцінки.

Перше видання книжки вийде в англійській мові, бо досвід українського жіноцтва цікавий не тільки спеціалістам неукраїнського походження, але має пряме застосування, наприклад, для жіночих організацій нинішнього "третього світу", які переконались, що ані західні феміністичні розв'язки, ані марксистські теорії не підходять їм. Вони відкривають те, що українське жіноцтво відкрило шістдесят, вісімдесят і сто років тому.

Згодом може також вдасться видати українське видання. Але тим часом я зосереджуюсь над англійським.

Ні, моя книжка ще не має остаточного заголовку. Це буде здійснене у порозумінні з видавцем. Мо-

Докінчення на обороті

ЖІНКА Й ПРАЦЯ

ДОПОВІДЬ НА КОНФЕРЕНЦІЇ "УКРАЇНСЬКА ЖІНКА У ДВОХ СВІТАХ"

Якраз тепер, надзвичайно багато пишеться і говориться про те, що становище жінки в суспільстві на багато змінилося від минулого й швидким темпом міняється щоденно.

На цій панелі ми будемо розглядати зміни, що відбуваються через працю — переважно позадомашню, заробіткову працю і про труднощі пов'язати ролі жінки, працівниці, мами, доньки та суспільної діячки.

Якось давно — ще перед індустріальною революцією — ніхто не мав сумніву щодо вартості жіночої праці, хоч часто, навіть у глибокій минувшині, її праця була гостро визначена як "жіноча".

Під час індустріальної революції, коли позадомашня стала платною, жінка лишалася вдома та виконувала т. зв. допомогую працю: куховарство, прання, виховування дітей. Ця праця не приносила наочної заплати і тому вважалася, що жінка "тільки сидить вдома". І хоч багато жінок вже тоді ставали в ряди позадомашньої платної праці, мрія кожної була вийти заміж і працювати безплатно вдома буквально на ласці та добрій волі свого мужа.

Часи змінилися. Жінки вивоювали право голосування, жінки масово вступають на студії, жінки підносять голос і ще далі по сьогодні домагаються визнання своєї домашньої праці як конечної й вартісної.

Під теперішню пору більше як 50% жінок в Америці працює поза домом — 60% з цього числа тому, що це економічно необхідне. І в це число входять не лише молоді жінки, які щойно починають заробіткову працю, але все в більшім числі жінки, які з різних причин змушені йти до праці або які перервали працю на рік, чи 18-20 років і хочуть вернутися до неї. Часто, тому що обрії та можливості за цей час їх відсутності так дуже розширились, вони не знають в

Докінчення ЗАПИСКИ М. ХОМЯК

жу тільки тепер сказати, що видумати ефективний заголовок не так просто.

Плекаю надію, що український читач, зокрема українські жінки, прихильно приймуть мою інтерпретацію нашої історії. Я довго і на самоті трудилася над дослідженнями і писанням, але тепер, перекидаючи картки манускрипту, відчуваю, що труд не пішов даремно. Він поширив моє знання про важливий і майже невідомий аспект нашої історії. Тепер я хочу поділитись цим знанням з моїми майбутніми читачами.

яким напрямі звертатись та яку працю вибирати.

В 70-тих роках пересічна жінка ще мала великий вибір чи працювати вдома чи поза, в 80-тих роках цей вибір уже не такий широкий — а наші доньки ледве чи будуть його мати.

Але не лише жінки вдома вимагають більше признання за свою працю. Жінки в позадомашніх кар'єрах також у боротьбі! Вони вперто домагаються становищ нарівні з мужчинами та рівної заплати за однакову працю, бо чомусь вважають, що жінці не належить платити за однорядну працю так само як мужчині. Жінка переважно заробляє 60 ц. за кожного 1.00 дол. заробітку мужчини. Так є на майже кожній праці — від секретарки до науковця. Жінки в канцелярських працях заробляють назагал 3/5 того, що мужчини, продавчині 2/5 того, що мужчини, керівнички чи директорки заробляють 1/2 того, що мужчини. Навіть як лікар, науковець чи адвокат, жінка заробляє назагал 1/3 менше як мужчина. Правда в 1963 р. американський уряд затвердив Equal Pay Act, але немає досить працівників, щоб це правило пильно провірювати, а крім того воно не включає жінок на професійних, адміністративних, чи езекутивних посадах.

Але є поступи! За останних 40 років процент жінок-лікарів піднісся від 3% до 11%. Є 8% жінок науковців, 2% інженерів, 10% адвокатів.

Жінки працюють з тих самих причин що мужчини: для матеріального забезпечення, амбіції, самовдоволення, особистого розвитку. На жаль жінки, як уже згадано, не є рівно винагороджені, а крім того, всі досліді показують, що вони лишуються відповідальні за домашню працю і якщо одержують якунебудь поміч вдома, то здебільша від дітей.

Але тепер обрії жінки-працівниці не є обмежені, навіть до віку жінки. Всі ми: ті, що недавно покінчили науки й вперше входять в ряди працівників, ті, які довгими роками працюють, ті, які хочуть змінити ділянку праці, ті, які перервали працю на 5, 10 чи 15 років, бо хотіли бути вдома, як діти підросли, ті, які працюють у власних підприємствах чи канцелярських, ті, які шире задоволені домашньою працею — всі ми маємо різні труднощі в праці й труднощі гармонійно й справно її виконувати в різних тих ділянках.

І тому ми зійшлися тут сьогодні, щоб над тими труднощами поготорити.

ЗАСЛУЖЕНЕ ВІСІМДЕСЯТИЛІТТЯ

— В травні вшануємо почесну голову Союзу Українок Америки, Лідію Бурачинську — повідомила союзянок на сходинах Філядельфійської Окружної Управи голова Ростислава Матла.

— Хто? — питання з гурту.

— Ми і Головна Управа СУА.

— Програму вже маємо, продовжувала пані Славця; а тепер, всі пані до праці, щоб наші святкування були гідні.

Вибрано комітет і Округа приступила до підготовки... А тут уже травень.

Ірена Райнер, імпрезова, розписувала запрошення. Така дрібниця, а стільки проблем: чи добра адреса? Чи самітний, чи жонатий? А титули! Доктор, магістер, директор? А що як вона доктор, а він ні?

Швидко наближався день 21-го травня 1983 р.

Головна Управа подбала, щоб відбутися 21-го і 22-го травня З'їзд голов Окружних Управ, щоб дати змогу головам далекого віддалення бути на святкуваннях для почесної голови.

Все проходило справно.

Щоб хоча погода!

А вона, збунтувалася. Обважніли вологістю хмари і — прорвалися.

— Ще потрібно квіти на столи, ромени найкращі — завважує господарна Христя Дольницька.

Вступаємо до квітничарні. Не їдемо, перепливаємо автоматом частини вулиць, обминаємо конари поломаних дерев, камені, намул з міських городів.

А вдома:

— Прошу, передай це пані Бурачинській, це від тети Стефи Пушкар; вона хвора і не може прибути, а так хотіла б!

— І як ти їхала у таку зливу?

— Моя хрищена мати і пані Ліда — давні приятельки, вони цього варті... Христя Іжак з Вормінстер передає упаковану в коробці рожу...

Після бурі вийшло сонце. І авто за авто почали з'їждитися родина, приятелі, представники організації, гості. Площа при Українському Освітньо-Культурному Центрі в Абінгтоні заповнялася, а приїжджі входили до залі.

Ювілятка, почесна голова СУА Лідія Бурачинська, ввійшла до залі у супроводі двох союзянок. Її привітали повстанням з місць і гучними оплесками. Святкування відкрила Ростислава Матла, голова Округи, і передала провід вечора у вмілі руки Віри Кліш. Заступниця голови Дарія Федак передала ювілятці від Округи китицю рож, а Анна Максимович кошачок з китицею датків і побажаннями від відділів, на видання етнографічних праць ювілятки.

Голова Головної Управи СУА, Іванна Рожанковська коротким словом привітала шанувальницю з 80-ти річчям і вручила їй розкішну китицю гвоздиків, а д-р Володимир Пушкар передав побажання і привіт від своєї дружини, колишньої голови СУА.

Святкове слово виголосила Уляна Любович, редакторка журналу "Наше Життя". Вона провела присутніх, нелегкою, довголітньою стежиною жіночої преси, яку перейшла ювілятка працюючи для жіноцтва. За редагування Лідії Бурачинської "Нова Хата" на Рідних Землях, а опісля "Наше Життя" в Америці, заслужили на найвищу оцінку. Здається, ще так недавно редакторка "Нової Хати", Лідія Бурачинська, прийняла до журналу перший допис молоді студентки Лясі Старосольської... з помітним зворушенням продовжувала доповідачка. І так покерувала доля, що колишня студентка, Уляна Любович, вдягнувши постолі своєї попередниці, продовжує йти редакторським шляхом ювілятки, а що більше, має приємність вітати її з 80-ти річчям.

Молода піяністка Ірина Перех відіграла Рапсодію на українські теми "Думка і шумка", М. Лисенка і баляду Г-моль, Шопена. Коли втихли гучні оплески, Віра Кліш попросила о. митрата Зенона Злочовського провести молитву. Поки подавали їжу, вона представила почесний стіл за яким сиділи поруч ювілятки Лідії Бурачинської, праворуч — Іванна Рожанковська — голова СУА, о. митрат Зенон Злочовський і голови округ: Л. Магун — Нью-Йорк, І. Мартинець — Північний Нью-Йорк, Е. Струтинська — Чікаго, А. Любинська — Нова Англія, ліворуч Р. Матла — Філядельфія, редактор У. Любович, І. Чайківська — Нью Джерзі, Н. Дейчаківська — Огайо, Я. Томич — Південний Нью-Йорк, І. Лончина — Дітройт. Керуюча бенкетом прочитала привіти від Високопреосвященнішого Митрополита Степана Сулика, голови СФУЖО Марії Квітковської та від крайової управи Пласту. Решту привітів передано ювілятці.

Після бенкету солістка Марія Ясінська-Мурована проспівала три пісні: "Діброво зелена" — українська народня пісня, обробка А. Гнатишина, "Мамо моя", слова і музика А. Гнатишина і арія Сантуззи з Кавалерія Рустікана-Маскани.

Наталія Даниленко висвітлила і пояснила прозірки з життя ювілятки від дитинства по сьогодні. І мимоволі насуваються слова вірша Тетяни Волошки, неначе написані пані Ліді в альбом:

То ж що є жінка? Дайте їй зрозуміння
Та признання й пошану без умов.
Бо жінка — це залізне терпіння,
Це сміливість, сила, ласка і любов!

На закінчення зворушена ювілятка широко дякувала, а своє коротке слово завершила вона — Лідія Бурачинська, Українка 1978 року, колишня голова СФУЖО, почесна голова СУА, вимовними словами: "Ми не сміємо зупинятися і дивитися назад. Ми мусимо йти вперед, усіма силами прагнути кращого майбутнього нашої організації, Українського Жіноцтва".

Святкування закінчилася голосним многоліттям. Присутні підходили до ювілятки, складали сердечні побажання на майбутнє.

За вікнами — травнева ніч в гердан нанизувала зорі...

А. М.

А Я ТУ..У...УТ!

Хто мав нагоду бути в Гантері на Кобзарівці в серпні цього року той напевно усміхнеться, читаючи наголовок цієї статті! Усміхнеться, бо немов побачить — пригадає собі малого Ростика й почує його частий радісний оклик "а я т-у-у-т!"

* * *

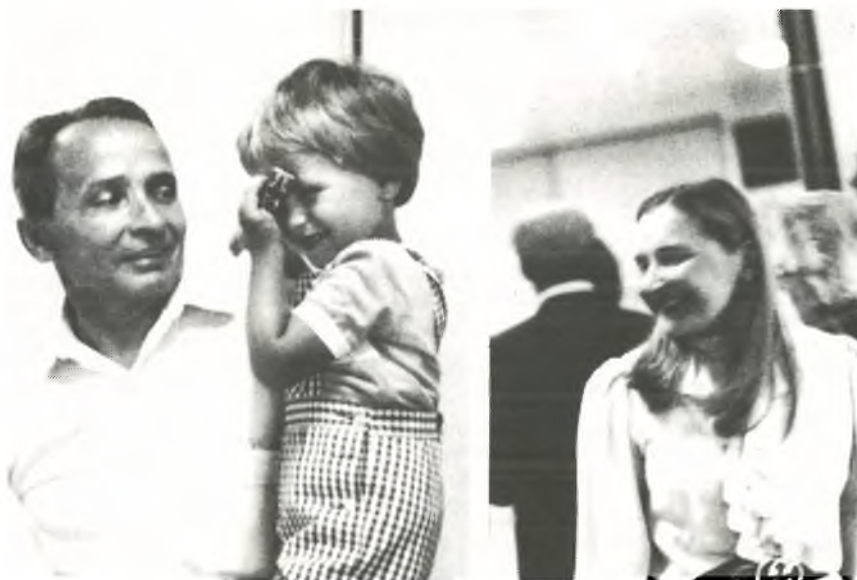
На летовищі Кеннеді в Нью-Йорку 15-го липня серед натовпу тих, хто очікував прибуття гостей чи свояків — наша групка пильно вдвлялася у двері в яких раз-у-раз появлялися пасажери літака Swissair.

Тільки Лідія Савойка, відома діячка United States Catholic Conference користувалась правом увійти аж до самого літака чи радше коридора, або "панчохи" (як це дотепно окреслив батько Ростика — Еміль Цилюпа). Там вона перша зустріла приїжджих і привітала їх словами "На вас ждуть"! Коли ж батько Ростика почув її прізвище заявив: "А мене христов. Савойка! "Виявилось що це був дідо Лідії Савойки. Який же малий цей безмежний світ!

Врешті й ті, хто чекав у почекальні діждалися. В дверях поруч усміхненої Лідії Савойки, появився Ростик на руках свого батька. Усміхненими синіми оченятами дивився приязно й з довір'ям на товпу людей. Немов би без слів казав: "А я тут!"

Маленька метушня — фото-репортер "Дейлі Ньюз" спрямував камеру на Ростика. А той, все усміхаючись, підніс до очей малесеньке авточко, яке тримав у правій, здоровій ручечці і, наслідуючи репортера, ніби фотографував його.

Приїжджих зустріла Марія Томоруг — заступниця голови СУА, Аня Кравчук — референтка суспільної опіки, Ольга Кузьмович — співробітниця "Свободи", Уляна Любович — редактор "Нашого Життя" і знайома родина Целюпів пані Еліза. На привітання Ростик дістав ведмедика у вишиваному киптарі. Короткі розмови й шукаємо серед моря авт на парковій площі авта Ані Кравчук. Ідемо до Ньюарку, де у гостинному домі чекає на приїжджих Ганна Коренець. Від її помешкання буде

Ростик, на руках свого батька — Еміля Цилюпа "фотографує" репортера Дейлі Ньюз

Лідія Савойка, директор еміграційного відділу ЮСКК вітає приїжджих на летовищі Кеннеді

Rostyk, on the arms of his father, Emil Cylupa, "Photographing" The Daily News reporter.

Supervisor of the Immigration Division of the United States Catholic Conference Lydia Savoyka greeting Rostyk and his father at Kennedy Airport.

Зустріч на летовищі Кеннеді. Зліва Аня Кравчук — референтка суспільної опіки СУА, ред.Ольга Кузьмович — співробітниця "Свободи", Еміль Цилюпа із сином Ростиком, Лідія Савойка — представник ЮСКК, Еліза Панчук. Фото У. Любович

At Kennedy Airport. From Left: Anya Krawchuk, Olga Kuzmowych, Emil Cylupa with his son Rostyk, Lydia Savoyka, Eliza Panchuk. Photo by U. Liubovych.

Світлини У. Любович

близько до д-ра Любомира Кузьмака, який взяв у свої руки справу лікування Ростика, а теж недалеко до шпиталю, де мають оперувати його скалічену ручку.

Заки повечеряли, Ростик заснув безпечно а біля нього ведмедик у вишиваному киптарі.

Д-р Любомир Кузьмак особисто приїхав 20-го липня по малого пацієнта, щоб повезти його до St. Barnabas Medical Center в Лівінгстоні, де відбувся консиліум з участю спеціаліста-хірурга д-ра Й. Кейсера й інших. Рішено: операція буде переведена на по-

чатку вересня. Тимчасом Ростик разом з батьком перебуватиме в Гантері на Кобзарівці. Там повинен набрати сил і заакліматизуватися.

В понеділок 25-го липня Іна Голинська привезла Ростика та його батька до Гантеру. Тут він швидко з'єднав собі Олю Кобзар — власницю і мешканців мотелю "Ксеня", але не тільки їх. Став ходити, а радше прибував туди на батькових плечах до садочка який літом чинний у ґражді біля церкви. Біля тата він почувався найпевніше, але мав теж інших друзів. У сусідній кімнаті мотелю Ксеня перебувало на вакаціях подружжя Костиків. Надя Костик стала улюбленою "тетою" Ростика, хоч до багатьох він горнувся з любов'ю і довірям. Раз-у-раз можна було почути його улюблений клич: "а я т-у-у-т!". Не тільки з висоти батькових плечей в дорозі до садочка, чи до церкви, але з дитячого високого кріселка в їдальні, з каменів над річкою Скогарі, з кущиків де "є" його уявлене авто чи, може, "ґараж" — Ростик радісно сповіщав: "а я т-у-у-т!"

Щоранку бачили ми його в церкві. Батько підносив його, щоб міг поцілувати євангелію, чи хрест. На Спаса поруч з іншими дітьми Ростик ніс кошичок з овочами для посвячення.

Скінчився час відпочинку і Ростик з батьком повернувся до Ньюарку до "тети" Ганьдзі. Тут він перебував до часу операції.

Перший сон Ростика в гостинному домі Ганки Коренець

Rostyk's first dreams at the home of Hanna Korenec.

31-го серпня перевезли його до шпиталю. І тут з'єднав собі серця персоналу, не зважаючи на мовну бар'єру". Тета Надя приїхала, щоб бути біля нього вночі, навперемінку з батьком і іншими тетами, які будуть чергуватися біля його ліжечка.

Референтка суспільної опіки Аня Кравчук розповідає, як радо різні членки і не-членки США зголошуються, щоб допомогти, в чому треба.

* * *

Допомогти дитині, яка б вона не була, це радість, але помагати Ростикові це особлива приємність. Хто його раз бачив і зустрів погляд синіх очей, які дивляться з довірям на кожного, хто раз почув його "а я туут", цей мусить усміхнутися, а в душі бажати щастя та молитися за здоров'я Ростика і його рідних.

* * *

На заклик "Допоможіть Ростикові" відгукнулись широкі круги громадянства не тільки з США але й з Канади та інших місць поселення. Попливли грошеві дат-

Ростик в дорозі з садочка до мотелю "Ксеня"

Rostyk on his way from the nursery school to the motel "Xenia."

Приїхали до Гантеру. Зліва: Іна Голинська, Ростик і його батько Еміль Цилюпа.

At Hunter; from left: Ina Holynska, Rostyk and his father Emil Cylupa.

ки, але не тільки грошеві. Лідія Савойка зуміла виклопотати, крім різних конечних формальностей, участь Американського Червоного Хреста в акції дозволу на приїзд Ростика і його батька. Зголосилися лікарі: д-р Марко Конюх з Дітройту та інші з Вільмінґтону готові помочі. З їх послуг не скористали, бо справа була вже в руках д-ра Любомира Кузьмака і Й. Кайзера. Було ще багато добрих діл у формі безкорисних фотографій, дарунків, одежі, іграшок, воження автами тощо. Вичислити усього неможливо, тимбільше, що багато вчинків було безіменних.

Але реакція на заклик допомоги Ростикові насуває рефлексії. Передусім — оптимізм! Від довшого часу в пресі, розмовах, зібраннях було стільки взаємних обвинувачень, підозр, образ, принижувань, що приходило на думку що кудись поділася з наших сердець людяність, приязнь, доброта.

І ось цей хлопчик із синіми оченятами обізвався "А я т-у-ут", наче добрий душок, що дав нам надію на те, що "людське серце ще не до краю обідніло!"

У. Л.

ПЛЯМИ НА СОНЦІ

"Допоможіть Ростикові"! Цей заклик появився у "Нашому Житті" у березні 1983 р. Його повторили інші журнали чи газети. Екзекутива СУА вислала листи своїм Відділам. Цей Заклик зустрівся з живим, теплим відгуком у широких колах нашої спільноти. Стало радісно від того, як zareагували на нього люди доброї волі.

Приїхав Ростик з батьком! Знову хвиля зацікавлення. Напливали листи, дзвонили телефони. Усе це створило теплу атмосферу у акції, яку усі називали

"Наш Ростик". Хто мав можливість побачити Ростика, цей ще більше радів, що ми всі спільно помагаємо такій дитині.

Але цю атмосферу добра й тепла затемнили плями, які не раз уже появилися на наших починах чи діях.

Американська преса і інші "мідія" зацікавилися справою Ростика. На летовище Кенеді прибули репортери. В Дейлі Ньюз з 16-го липня 1983 р. появилася новинка із знімком Ростика на руках у батька. Були теж репортери в шпиталю і знову була новинка в Дейлі Ньюз з 1-го вересня і Нью Йорк Таймс з 4-го вересня ц.р. Репортажі написані з прихильністю, а в тексті згадано про те, що це українці повідомили СУА про випадок, що СУА запросив Ростика з батьком, провів усю потрібну акцію, піклується дитиною, членки чергуються при ліжкові хворого тощо. Але на жаль американські репортери ще й досі не відрізняють держави від національності і в усіх наголовках мова про "Helping hand for Polish boy", або "Operation on Polish Boy's Hand Is a Success" і т.п.

Як навчити американські "мідія" що не всі, хто живе в Польщі — поляки, як і не всі, хто проживає в США — англійці?

МАГІСТЕРСЬКИЙ РЕЧИТАЛЬ МАРІЇ БАХ.

Замовкли останні акорди фортепіяна, публіка дякує оплесками, молоде дівча підносить піяністці квіти. І мені також хочеться додати й свою "квітку", бодай кількома словами.

Шлях від початківця до зрілості довгий і нелегкий. Та відома вже нам на терені Рочестеру, Н.Й. Марія Бах пройшла його з великим успіхом, і її батьки, а також і деякі громадяни нашого міста, які завжди підтримували її талант, можуть нею пишатися. В неї прецизна техніка, бездоганна пам'ять, а між бігом пальців по клявіатурі і думкою є інтимний зв'язок, інспірований великою музикальністю. Пишу так не тому, що годиться хвалити молоду людину, а тому, що Марія вповні заслужила собі на це, показавши нам чудові нюанси виконання. А втім добра школа напевно не дала б їй диплому з відзначенням, якби було інакше.

Марія Бах скінчила початкову й середню музичну освіту у відомій школі Істмана у 1976 р. як визначна учениця. На останньому році вона виграла змагання за першенство, і їй припала честь виконувати І. ч. концерту Гріга з відомою Рочестерською Фільгармонією у великій залі театру Істмана. А після закінчення школи влаштовано їй самостійний концерт, що робиться тільки для вибраних.

Коли перейшла на дальші музичні студії до Рочестерського Університету виступала дуже часто перед американською публікою, а також збагачувала програми українських громадських імпрез виконанням творів українських композиторів, для чого мусіла додатково працювати поза своєю шкільною програмою. Вона брала участь у літніх музичних фестивалях в Санта Барбара Академії в Каліфорнії, в Чічоті, Н.Й., а в 1982 р. в Американському Музичному

Інституті в Грацу, Австрія. В 1980 р. Марія одержала диплом бакалавра фортепіянової музики.

Для завершення студій магістерським дипломом Марія дістала стипендію до Консерваторії Нової Англії в Бостоні й працювала подвійно: над фортепіяном як сольовим інструментом і в ділянці акомпаніаменту. Була асистенткою на обох відділах. Де знаходила ще час для уділювання приватних лекцій фортепіяну, тяжко зрозуміти.

Речиталь кандидатки на магістра відбувся в Бостоні 10-го квітня 1983 р. в концертній залі Вілліамса. Та на цьому не кінець. Рочестерська Школа Істмана, горда на свою бувшу ученицю, запросила Марію повторити цілу програму у нас, і ми мали нагоду 6. червня ц.р. почути піяністку, за якої музичним розвитком давно слідкували, подивляючи її здібність, воєність та витривалість.

В програмі були дві сонати Доменіко Скарлатті А-дур і Д-дур. Це твори-перлини малої форми (не в значенні нинішніх сонат), які записали ім'я цього композитора в історії музики як одного з найбільш оригінальних вісімнадцятого століття. Більшість сонат повільні, поетичні (всіх 550), повні туги й співучості. Інші віддзеркалюють темперамент кольоритних еспанських танків, де чується звук кастаньєтів, гітар, мандолін, удари бубнів. Марія виконала по одному з обох жанрів.

Колисанка Шопена Ф. Оп. 57 вимагає великої й прецизної техніки та чуттєвої, співучої інтерпретації.

Соната Ч. 2 в ц-моль, Оп. 14 Сергія Прокоф'єва — одна з кращих його творів, написана 1912 р. в класичній, чотирочастинній формі. Музика елегантна, з гарними мелодіями й цікавим ритмом.

Докінчення на стор. 13

"НАШЕ ЖИТТЯ", ВЕРЕСЕНЬ 1983

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРИМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

300.00 дол. — Федір Олійник
по 250.00 дол. — Фалина Кульчицька, Зенон Михалевський
200.00 дол. — д-р Галина Скорецька
100.00 дол. — Йосиф Порайко
50.00 дол. — Валентина Кузьмич
20.00 дол. — Олександра Куницька

Щиро дякуємо!
Дарія Байко

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

1000.00 дол. — Микола і Марія Бойчук — Галидей Інн
250.00 дол. — Український Союз, Скрантон, Па.,
200.00 дол. — Микола і Дарія Лебеді
по 100.00 дол. — Анна і Василь Натина, Анна Федорович,
Володимир Карий
по 50.00 дол. — Анна Гувер, Юнайтед Технолоджіс в до-
повненню дару Михайла Бурого
по 25.00 дол. — Теодозія Когут, о. Павло Лабінський
20.00 дол. — Юрій і Оксана Мельниковичі
по 10.00 дол. — Іван Кифор, Марія Горбачук
по 5.00 дол. — Леонід Царик, Ізидора Боярська
4.00 дол. — З. Кізун

Щиро дякуємо!
Дарія Байко

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Замість квітів на могилу д-ра Петра Богданського зложили: по 25.00 дол. — Василина Антипенко, Христя Навроцька, по 20.00 дол. м-р Ярослав і Ярослава Лабки, Кость Гречак, Марія і Віктор Роговські, Євгенія Чапельська, по 10.00 дол. — Ірина Пелех, Емілія Цяпка

У світлу пам'ять бл. п. д-ра Антона Слижа на Український Музей в Нью-Йорку зложили: по 20.00 дол. — Роман і Марта Данилюки, д-р Богдан і Марта Цимбалісті, інж. Юрій і Ксеня Кузьмичі, інж. Мирон і Богданна Осадци, д-р Роман і Ірина Слижі, Роман і Надя Янчишин, 15.00 дол. — Дарія Кузик, по 10.00 дол. — м-р Ярослав і Ярослава Лабки, Володимир і Люба Мриглоцькі, Рута Ріпецька, Христя Панчук

Замість квітів на могилу бл. п. Івана Беркешука (помер 14-го червня 1983 р.) зложили 100.00 дол. на Український Музей,

Данило і Осип (товариші)

В пам'ять бл. п. проф. Євстахія Ясеньовського дарую 100.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью Йорку,

Антін Шубак

В сьому річницю відходу у вічність мого дорогого і незабутнього мужа Бориса складаю 100.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею в Нью-Йорку,

Марія Ржепецька

В пам'ять нашого дорогого приятеля бл. п. Олександра Заяця складаємо 50.00 дол. на Український Музей

Володимира Нагорняк,
Юрій і Мирослава Граб

В світлу пам'ять найдорожчої мами бл. п. Корнелії Кузьмак та дорогого і незабутнього мужа бл. п. м-р. а Олександра Нагорняка складаю 50.00 дол. на Український Музей,

Володимира Нагорняк

В пам'ять Оленки Вірщук-Савицької складаємо 50.00 дол. на Український Музей,

д-р Стефан і Мира Гренчишини

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Ірени Лунів, довголітньої секретарки Союзу Українок у Львові і матері Зірки Бурачинської, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

д-р Марія Фішер-Слиж

В пам'ять нашої дорогої приятельки і учительки в Рідній Школі в Дрогобичі Марії Гавдяк Городиської складаємо на Будівельний Фонд Українського Музею 25.00 дол.,

Юлія Дашко, Ірина Городиська, Теодора Бриттан

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. м-р. Мирослава Кознарського складаю 20.00 дол. на Український Музей,

Оля Никифоряк

В пам'ять бл. п. Стефана Даниліва, чоловіка моєї кузинки Марусі з Гробельських складаю на Український Музей 20.00 дол.

д-р Ярослава Грабович, Венеція, Фльоріда

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. артистки Оксани Рудакевич складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, а Родині висловлюю щире співчуття,

Олена Бенцаль-Карпак

ПОДЯКА

В подяку гантерській громаді за вшанування пам'яті мого мужа св. п. Мирослава Кознарського складаю 100.00 дол. на Український Музей

Марія Кознарська

ВІТАЄМО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ В СЕРПНІ

РИМАР ВОЛОДИМИР УЛЯНОВИЧ
нар. 8 серпня 1936 р.

КИРИЛЮК АНАТОЛІЙ ПРОКОПОВИЧ
нар. 18 серпня 1944 р.

СІЧКО ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ
нар. 18 серпня 1926 р.

АНТОНОВ ІВАН ЯКОВИЧ
нар. 19 серпня 1919 р.

БОДНАР ЛІДІЯ ТРОХИМІВНА
нар. 20 серпня 1935 р.

ЛУК'ЯНЕНКО ЛЕВКО ГРИГОРОВИЧ
нар. 24 серпня 1935 р.

ВІТАЄМО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ У ВЕРЕСНІ

МАТУСЕВИЧ (ГЕЙКО) ОЛЬГА ДМИТРІВНА
нар. 9 вересня 1953 р.

ГОРБАЛЬ МИКОЛА АНДРІЙОВИЧ
нар. 10 вересня 1941 р.

МАКСИМОВА ГАЛИНА АНДРІВНА
нар. 11 вересня 1932 р.

ДІДНЯК ГЕННАДІЙ ВАСИЛЬОВИЧ
нар. 16 вересня 1956 р.

СПІНЕНКО ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ
нар. 19 вересня 1947 р.

ЧАБАН ПАВЛО САВЕЛІЙОВИЧ
нар. 25 вересня 1934 р.

ПРОНЮК ЄВГЕН ВАСИЛЬОВИЧ
нар. 23 вересня 1936 р.

Юрій Логвин

Логвин 72

Юрій Логвин. Київ.

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ В ЖОВТНІ

1. ШАТРАВКА Олександр Іванович — 6 жовтня 33 роки (нар. 1950 р.). Його адреса в ув'язненні не відома. Адреса батьків і брата Михайла: Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг, вул. Миру, 7, кв. 178.

2. ЧУЙКО Богдан Михайлович — 10 жовтня 64 роки (нар. 1919 р.). Його адреса в таборі: 618505, Пермська обл., Соликамський р-н, пос. Сим, учр. АМ-244/2. Адреса дружини ТУРЯНСЬКОЇ Марії Михайлівни з дочкою Іриною: 393740, Тамбовська обл., г. Мичуринск, ул. Киевская, 10, кв. 6.

3. ШКАРОВСЬКИЙ Анатолій Сергійович — 15 жовтня 28 років (нар. 1955 р.). Він мав звільнитися з табору в серпні 1983 р. Адреса матері Віри Пантеліївни: 314021, м. Полтава, Київське шосе, 54, кв. 193.

4. ЮДИНЦЕВА Галина Іванівна — 20 жовтня 45 років (нар. 1938 р.). Звільнена через хворобу з ув'язнення в 1982 р. Адреса брата Василя з родиною: 343700, Донецька обл., м. Харцизьк, вул. Лермонтова, 63.

5. СІЧКО Василь Петрович — 22 жовтня 27 років (нар. 1956 р.). Його адреса в таборі: 257000, м. Черкаси, уст. ЕЧ-325/62-52. Батько і брат Володимир теж в ув'язненні. Адреса матері ПЕТРАШ Стефанії Василівни і сестри Оксани: Івано-Франківська обл., м. Долина, вул. Панаса Мирного, 14.

6. МАЛИШЕВ Леонід Миколайович — 25 жовтня 55 років (нар. 1928 р.). Його адреса в таборі: 618263, Пермська обл. Чусовской р-н, пос. Кучино, учр. ВС-ВС-389/36. Син мешкає в Черкасах.

7. САРАНЧУК Петро Степанович — 26 жовтня 57 років (нар. 1926 р.). Його адреса в таборі: 281200, Хмельницька обл., м. Ізяслав, уст. МХ-324/58-2. Батько мешкає в с. Конюхи Козівського р-ну Тернопільської обл. Адреса брата Богдана: 327053, м. Миколаїв, Корабельний р-н, сел. Корабелів, 18а, кв. 153.

8. ТЕРЕЛЯ Йосип Михайлович — 27 жовтня 40 років (нар. 1943 р.). Його адреса в ув'язненні не відома. Адреса дружини Олени Тимофіївни з двома дітьми (1977 і 1983 рр. нар.): 295212, Закарпатська обл., Іршавський р-н, с. Довге, вул. 1 Травня, 9.

МАНДРІВКА В СУЧАСНИЙ ІСТАМБУЛ — СТАРИННИЙ ЦАРГОРОД

Подорож Адріатиком була небуденна. Острів за островом, немов виростали з моря, а масив води та глибін моря ставали ще більше виразними під низько спадаючими, темними хмарами. Сотки морських чайок супроводили нас до босфорських берегів Царгороду... Ці чайки супроводили нас на тлі бурхливих вод Адріатика та Босфору, осідаючи лише часами, щоб відпочити на горішніх покладах корабля.

Із надходячим ранком зближаємося до моря Мармара та славного Царгороду — Істамбулу.

Наш корабель посувається ліниво по морю Мармара. Пливе через сіро-серпанкові відтіни монументів, що звисають немов із неба, з сімох головних горбів старинного Царгороду. Ці монументи, це грандіозні пам'ятки минулої слави. Вони переносять нас століттями в давні цивілізації, аж до джерела початків людини.

Величаві мечети та їхні мінарети панують понад своїм оточенням, творячи декоративні взори, що розтягаються понад цілою довжиною міста... Крізь туман ясно зарисовуються шість мінаретів "Синього Мечету" султана Агмета I... Як теж святиня, св. Софія, збудована імператором Юстиніаном. Величаво-імпазантна, як тоді, коли стояла, як найважливіша будівля в християнському світі... Не диво, що вже здалека вона манить нас до себе...

Впливаємо в гирло Босфору та славний лиман, що й сьогодні є таким живим, яким є і його місце в історії!

Бачимо наче щось неймовірне, а саме, як світло заходячого сонця, падаючи на воду, немов очищує її та перемінює її в золотисту парчу. Звідсіля і походить знане ім'я ріки "Золотий Ріг".

Царгород лежить на двох континентах. Ріка "Золотий Ріг" перетинає середину європейської сторони, а по через Босфор лежить азіатська секція. Поміж Чорним морем на півночі та морем Мармара на полудні, Царгород, ця колишня столиця трьох імперій: візантійської, римської та османської, лучить Європу з Малою Азією.

В шостому столітті перед Христом король Дарій Великий злучив ці два континенти разом, зв'язуючи човни навперек Босфору, даючи змогу своїй 70.000 армії перейти Босфор із Азії до Європи.

Царгород є оточений морями, тож і доля його та цілої Туреччини є зв'язана з морем. Береги Туреччини стоять відкриті, притягаючи до себе водночас друзів і ворогів.

В шумі морських хвиль, які розбиваються об береги Туреччини, немов доходить до нас і її бурхлива доля протягом тисячолітньої історії... Минушина Туреччини є немов "шиферна плита", що на ній виписані всі її минулі події, які постійно, за чергою, були вимазувані по через віки...

Тут і наша історія України вписала свої світлі події, тісно зв'язані з культурою старинного Царгороду. Україна від свого першого пробудження, від свого хрищення, захоплювалася Царгородом. Захоплювалася красою його мистецтва, св. Софії, святинь, багатством ринків, портів.

І саме тому Царгород манив до себе мандрівників та - завойовників далекого Сходу!

Бурхливими водами Босфору, колись і наші козаки плили на Царгород, щоб визволити братів-козаків із турецької неволі.

В Туреччині відвідувач може бачити тіні, колись могутніх культур, святині гіттиїв, грецькі та римські міста. — А

Св. Софія в Царгороді, а побіч мистці: Оксана Лукашевич-Полон і Лавро Полон.

St. Sofia in Constantinople

треба знати, як говорить нам старинна історія, що першими заними завойовниками Малої Азії, були саме гіттиї, які панували над нею впродовж вісім століть. — По упадку гіттиїв, греки заволоділи Егейським морем та його побережжям. — Після греків прийшли перси. — Персію за чергою завоював Олександр Великий. Після смерті Олександра Великого його імперія розпалася. Римляни перебрали більшу частину півострова. Рим та його наслідниця Візантія вдержалися до 1453 року... В цьому часі Візантія-Константинополь дістається під володіння османських турків, а після них почалося п'ять століть мохаммеданської влади. Сьогодні ця міріяда різних релігій та мов, що колись охоплювали Анатолію, осталась тільки в опущених-самітних будівлях... Чи ж не надаремно впродовж віків, ці всі завойовники, вмонтовували прерізні мови та релігії в свою проминаючу велич...?

Римський імператор Гадріан, який володів від 117-138 року по Христі, стає патроном багатьох міст Анатолії.

І саме в цьому часі спокою та росту римської цивілізації т. зв. "гелленізму", який ставив на першому місці багатих та могутніх, починається зовсім відмінний від цього грецького "гелленізму", духовий розвій в околиці Антіохії, в Анатолії.

Апостол св. Павло з Тарзу починає свою місіюну працю в околиці Антіохії, стаючи в обороні невільників та селян. Він голосить науку Христа, який обіщує потіху й опіку бідним та пригнобленим. — Визнавці цієї нової науки Христа, вперше почали бути знані як християни. — Результатом праці св. Апостола Павла в Анатолії була зміна грецько-римської культури в нову християнську, що дійшла до свого кульмінаційного пункту в 330 році, коли навірнений імператор Константин переносить столицю імперії з Риму до Царгороду — Візантії.

Докінчення на обороті

МІЖОКРУЖНА КОНФЕРЕНЦІЯ СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ В ДІТРОЙТІ

21-го травня 1983 р. відбулася Міжокружна Конференція Суспільної Опіки в Українському Культурному Центрі у Ворені.

Конференцію відкрила Голова Дітройтської Округи Ліда Колодчин і передала провід першої частини Марті Василькевич, референтці Суспільної Опіки Округи Дітройт.

На Конференцію прибула представниця Централі Анна Кравчук, референтка Суспільної Опіки США. Присутні були представниці Округ Клівленду, Чикаго й Дітройту.

Конференція складалася з двох частин: інформативної і панелю. Першою доповідачкою була Анна Кравчук. Вона дала перегляд діяльності й напрямні праці Головної Управи. В засяг Суспільної Опіки входять різні ділянки допомоги для потребуючих українців, які живуть в Америці й поза її межами.

Найкраще розвинено ділянкустипендій для Південної Америки й Європи. За минулі два роки виплачено 422 стипендії. Для такої акції треба придбати більше спонзорів. Конечним є, щоб допомога пакунками з речами для потребуючих поза границями США була координувана Централю.

Бабусі, яких є 18, потребують теж моральної допомоги а не тільки матеріальної. Новішою ділянкою праці є сторінка Осередку Листування в "Нашому Житті". Досі зареєстровано 700 адрес. Найбільш актуальною акцією тепер є допомога Ростикові в Польщі, на що є гарний відгук з цілої Америки.

Щоб дати Конференції кращий перегляд діяльності кожна Округа приготувала короткий інформативний звіт.

Про програми й клуби для старших віком реферувала Віра Трощук з Чикаго. У Чикаго США зумів зорганізувати до співпраці ще інші організації. За допомогою Стейту Суспільна Опіка зорганізувала клуби й світлички для старших віком з різними програмами, а також видає обіди для потребуючих.

Після вичерпання програми першої частини, на якій було присутніх 36 осіб, був полуденок в ідальні Культурного Центру.

На другу частину програми, Панель, було запрошено громадянство. У Панелі брали участь пані, які працюють у різних ділянках Суспільної Опіки. Темою Панелю було: По-

Міжокружна Конференція суспільної опіки в Дітройті. Стоять зліва: М. Тарнавська, Л. Колодчин, А. Кравчук, М. Василькевич, В. Трощук, М. Цап.

Social Services Conference of the Detroit, Chicago and Cleveland Regions.

слуги й допомога місцевій Суспільній Опіки (Сошел Сервісес) для потребуючих. Поодинокі теми реферували такі пані:

Можливості одержати допомоги для старших — Валентина Мушинська;

Допомога самітнім жінкам з дітьми — Анна Мацелинська; Поради й моральна підтримка для потребуючих — Софія Добрянська;

Допомога старшим у домах — ілюструвала фільмом Надя Пурнел;

Потреба охотників у суспільній службі — Анастасія Вокер; Модератором Панелю була Олена Лісківська, яка вміло вив'язувалася зі свого завдання.

Після Панелю Джіні Бочар з Клівленду доповідала про "озвучені книжки" — тасьми для незрячих. Щоби одержати допомогу від Уряду треба виявити запотребування на такі озвучені книжки через їх випожичування. Тією програмою займається у Клівленді Мирослава Оришкевич.

У висліді дискусій, Рекомендаційна Комісія у складі: мгр. Рома Дигдало — голова й Джіні Бочар, Олена Лісківська, Віра Трощук і Марія Яворська — члени, виготовила ряд рекомендацій.

Конференція перейшла успішно й ми роз'їхалися домів, щоб надбання з Конференції перевести в життя.

Марта Василькевич,
референтка Суспільної Опіки Округи Дітройт

Ця переміна з Риму в Італії, на цей новий Рим на Босфорі, переіменований на Константинополь в честь імператора Константина, поставила Анатолію в самий центр імперії.

Через сім століть Анатолія була частиною цієї, немов душі, християнсько-візантійської імперії. — До Константинополя почали напливати багатства з різних країн, як хутрянні вироби, шкури, будівельний-лісний матеріал, зерно та текстильні вироби з околиць Середземного моря, шовки з Китаю та невільники з портів Чорного моря. Теж до портів Константинополя кораблі привозили: присмаки з Індії, дорогоцінне каміння з Цейлону та золото з Африки. — І саме тому не є важко зрозуміти, чому Константинополь — Царгород, ця столиця візантійської імперії, стає найбагатшим містом у світі!

Царгород, теперішній Істамбул, був і є не лише містом чару, але рівночасно містом таємниць та політичних інтриг, зразком стародавніх звичаїв та традицій. Навіть у пізніх

годинах ночі дивні, таємничі звуки доходять до нас... Сидимо на балконі нашого готелю та вслухаємося в нічну мову цього славного міста над Босфором.

Із заходом сонця на мить втихає гамір Царгороду... Води Босфору немов успокоюються, а останні промені заходячого сонця, творять золоту-мерехтливу стрічку по через Босфор.

Кожний надходячий ранок манить нас, заохочуючи, не покидати ще Царгороду... Чи ж дивно, що ми довго, кілька разів відкладали наш від'їзд... Ще й ще на один — останній день... А вкінці, коли вже при вечірньому сумеркові покидали Царгород, коли останні промені заходячого сонця пробивалися з-поза темного мінарету, зрозуміли, що Царгород остане для нас назавжди незмінним, незваним, таємничим... Бо хто ж може зрозуміти та цілком його пізнати? — Хіба той, хто б збагнув його 2.000-літню історію...

Покинувши Царгород, ми немов залишили за собою історію "Тисяча й однієї ночі".

Тільки між нами і телефоном

ХТО МАЄ ПРАВО НАЗИВАТИСЯ УКРАЇНЦЕМ — І ТОЛЕРАНТНІСТЬ....

— Пригадайте, пані Любо, ті типові "світовідкриття" коли наші діти, під час війни, зустрічали українців з різних сторін України? Для одних було відкриттям, що не всі українці є православними, а для інших, що не всі є східними католиками (чи "греко-католиками", як тоді казали).

— Так, це були часи і відкриття і себе-пізнання!

— І чомусь, пані Любо, це наше національне себепізнання і толерантність немов тоді закінчилися!

— Під яким оглядом, пані Таню — питаю я знайому.

— Ось хоча б толерантність під оглядом віроісповідання. Неначе громада прийняла гармонійне співіснування двох найбільших віроісповідань — але не інших!

— Себто?

— Себто і українців евангеліків, і баптистів — та й інших християнських віроісповідань, немов нема серед нас...

— Мабуть таки тому, що не перейшли періоду співжиття та співпраці — себто того співвідкриття, що й одні й другі є українцями.

— Так, Любо, я розумію, що коли ці віроісповідання поширилися серед українців, головне вже в діаспорі (хоч відомий цей рух і в Україні), отже таки не було змоги співпрацювати. Але далі при збірних імпрезах чомусь нема тих людей. І припускаю, що вина по стороні наших центральних установ.

— Думаєте, пані Таню, що їм не дається місця у наших громадах?

— Ось мені розповідали, що в малім нашім осередку є народній дім, що є тепер мало уживаний. Група українців баптистів хотіла винайняти там одну кімнату, щобраз у тиждень мати відправу. Їм відмовили, і наші українці мусіли йти до італійського дому...

— Ну та й взагалі рідко наші об'єднуючі місцеві комітети запрошують їх до спільних імпрез.

— Часами ми також, пані Любо, не знаємо меж для включання церковних представників. Ось при відкритті фестивалю (головно народніх танків) — чо-

мусь відправляють молебні. Це вже таки не на місці. Так, як не на місці був би молебен перед початком змагу копаного м'яча...

— А при потрібних okazіях?

— А при потрібних, пані Любо, якось забувають, що є великі групи українців інших віроісповідань. Ось недавно мій знайомий був на з'їзді українців баптистів. Він захоплений їхнім патріотичним наставленням, а вони тим, що хтось з української громади, чи там "естаблишменту" раз ними поцікавився.

— Це правда, пані Таню. Як і правда, що в Україні це віроісповідання поширюється сьогодні. Отже, під різними оглядами нам треба знайти їм місце у громаді.

— Дехто, пані Любо, думає, що коли цих віроісповідань не було давніше в Україні, то нема чого звертати уваги на ці християнські групи сьогодні!

— Так, є закиди, що це не є "чисто-українські" себто давньо-українські церкви, і вони підлягають чужинцям.

— А якже із нашими найчисленнішими віроісповіданнями — та ж чужинці очолюють верхівки цих світових релігій. Саме через розчарування, мовляв ці проводи не раз нами нехтували (чи нехтують), багато відскочило.

Були ж і вислови потреби виключно української релігії, щоб нас не використовували задля добра наших сусідів.

— Пані Таню, думаєте про наших Дажбожичів?

— Так. Постання та розвиток цієї групи є дуже цікавим, головне під оглядом національним і соціологічним. І саме при розмовах про цю групу бачимо наскільки ми нетолерантні. Скільки нетактовних коментарів сиплеться в їхні сторони. А навіщо?

— Знову неознайомлення. Замість відпихати краще пізнати і вияснювати.

— Так. Але тут уже не можна причепити закиду про неукраїнське походження цієї групи.

— Отже так ми бачимо, як самі собі поменшуємо громади, а молодшим контакти!

Любов Калинович

Докінчення МАГІСТЕРСЬКИЙ РЕЧИТАЛЬ

Соната Франца Шуберта в ц-моль (Аллегро, Ададжіо, Менует і тріо, Аллерго), великий, репрезентативний твір, одна з трьох, які композитор написав під кінець свого життя, коротко перед смертю. Така вона гарна й мелодійна, що слухається її з затамованим віддихом.

Як бачимо, Марія виконала різномірний репертуар, написаний в різних часах і стилях, як це потрібно для дипломового іспиту. Марія виходить на

сцену вже "розіграна", тому відразу в її грі є певність і ясність. З нагоди закінчення магістерських студій з фортепіану, як сольового інструменту, Марія Бах подарувала п'ятдесят доларів на школу українознавства, яку колись відвідувала й закінчила матурою. Чи багато знайдеться таких? Вона також і пластунка.

Програмки на виступи Марії завжди були двомовні англійські і українські.

Л. Цегельська

А ЯК Є З НАШИМИ САДОЧКАМИ?

З початком шкільного року починається метушня. Щораз нові вириваються проблеми у кожній нашій родині, де є діти шкільного віку. А властиво ці проблеми починаються вже з наймолодшого віку дитини, бо в теперішніх обставинах щораз більше матерів дуже скоро після народження дитини хотіли б, вернутися до своєї професійної праці. І тут саме вириває питання, як влаштуватися, щоб дитина була під доброю опікою, щоб вивчала українську мову і щоб не занадто відчувала брак материнського ока.

На жаль знаємо дуже добре, що щораз менше є таких бабунь, які мають бажання цілковито перебирати виховання внучат у їхніх перших роках життя. Саме тому молоді матері, які в ніякому випадку не хочуть покинути своєї професії, мусять шукати інших "бемісіттерів", або просто віддавати дитину до цілоденного садочка.

І тут саме вириває для наших матерів найбільша проблема. Де шукати українських жінок для опіки над дитиною і де шукати цілоденних українських садочків?

Про це говорили з поважним затурбованням молоді українські жінки на останньому конгресі СФУЖО, про це говорять вони також часто між собою, але доброї розв'язки досі не бачимо.

Наші садочки звичайно є відкриті лише на кілька годин, а часто лише двічі чи один раз в тиждні, отже якщо вони допомагають матерям, то лише на дуже обмежений час. Можливо це і є причина, що в них далеко немає усіх дітей, які тепер у передшкільному віці, а таких, знаємо, є багато. Зате де не оглянемося, чи з ким не говоримо довідуємося про наших молодих жінок, які з тих чи інших причин працюють та залишають своїх дітей під опікою чужих. Не треба навіть підкреслювати, що це перший і найкращий спосіб, щоб ті діти не знали української мови та не мали ніякого відношення до українського оточення.

Але важко критикувати та осуджувати, коли іншого виходу немає. Це є проблема, яка буде знову дуже актуальна саме тепер на початку шкільного року та була вже і раніше. Як довго ми не будемо в нашій громаді мати наладнаної сітки садочків, а в тому також цілоденних, так довго не маємо права ламати руки над тим, що діти забувають українську мову. Хоча ніхто і ніщо не заступить рідного дому та тієї української атмосфери, яка мусить в ньому панувати, проте садочки це той перший допоміжний чинник для наших матерів, з якого не можна зрезигнувати і якому треба посвятити куди більше уваги, як це досі робиться.

O-KA

ВІДГУКИ

Про принципи і вчинки..

Редакційна стаття ("Наше Життя", липень-серпень ц.р.) "Стосувати вчинки до принципів чи навпаки" вдумливо і влучно підкреслює суперечності між принципами і вчинками або ж між тим, що "проповідується" і що "робиться".

Ці суперечності здебільшого вносять хаос і непорозуміння в громадське, політичне і навіть родинне життя.

Причину такого стану серед нас (в еміграції) треба, на мою думку, шукати в тому, що "принцип демократії" що не "засвоївся" у нас як слід, не "вріс" в нашу свідомість. Чимало, навіть з тих, що "відчувають" і шанують демократичні принципи, "грішать" недемократичністю в стосунках з іншими. Упередження, егоцентризм чи просто намагання не дати "наплювати собі в кашу" ще й досі часто супроводжують всякі громадські збори, засідання і т.д.

Є серед нас і такі, що патологічно ненавидять демократію і в політичному і в побутовому аспектах. Демагогічно маніпулюючи її (демократії) "лексиконом" вони ще й досі пробують "упорядкувати" українське громадське життя на принципах "сильної руки" і "муштрованої дисципліни". Наслідки застосування таких "принципів" нам всім добре відомі.

З приводу відвідин 38-го Відділу СУА в Денвері в днях 11-го і 12-го червня 1983 р. Анею Дидик, протоколярною секретаркою СУА, Відділ жертвує 100.00 дол. на Видавничий Фонд "Нашого Життя",

Ще гірше, вони поглиблюють "прірву між генераціями", неутралізуючи і відчужуючи порядну в своїй більшості, молодь.

Паралельно до цього, треба сказати кілька слів і про патріотизм. Загально, патріотизм це річ зрозуміла, — кожна людина вважається патріотом своєї нації. Тільки як *вийняток* трапляються непатріоти. В нас часто навпаки: іноді видається, що патріотів треба шукати зі "свічкою в руках" серед загальної маси непатріотів чи, якщо хочете "сильніше" — просто зрадників. Таке свавільне спекулювання патріотизмом нерідко витісняє моральні норми і стає засобом підривання репутації гідних, порядних, об'єктивних людей чи навпаки — засобом промошування шляху для нечесних і кар'єристів.

Наводити до цього приклади зайво, як зайво також перераховувати безконтрольні і безвідчитні фінансові збірки і "акції", які переводяться під гаслом, такого патріотизму.

Тяжко, отже, сподіватися "кращої якості" вчинків доти, доки не виведуться такої низької вартості "принципів"...

І. Д.

Що згадати?

Барагура, Володимир: Капиновий міст — збірка споминів-розповідок з дитячих років у Немирові і з життя учнів Яворівської гімназії в 1914-1929 рр. Нью Йорк, Вид-во "Свобода", 1982. 220 стор., ілюст. й обкладинка Зеновія Онишкевича.

У цій книжці авторові вдалося у формі коротких оповідань-епізодів відтворити життя-буття своєї молодости. Вона живо написана, не впадає в тон тужливо-ностальгійний, а радше промінює свіжістю і позитивним ду-

хом, навіть тоді, коли автор розповідає про важкі часи і невідрадіні події.

Книжка складається з п'яти частин: "Немирів — містечко мого дитинства", "Ой ніхто там не бував, де я явір вирубав", "Гей пластуни, гей юнаки" і "Перше кохання". Кожна частина складається з коротких оповідань, які описують різні цікаві епізоди з дитячого чи гімназійного життя.

У передмові до своєї книжки-споминів автор попереджає читача, що "ця збірка оповідань-споминів з дитячих і юнацьких років призначена не для молоді, а для дорослих про дітей і молодь". Дозволю собі, не погодитися з цим твердженням автора — навпаки, своїм змістом, молодечим запалом та особливим чаром книжка в чергу надається для молоді. Вона написана з великою любов'ю і глибоким знанням всіх закутин юної хлоп'ячої душі. Скільки тут гумору, щирости! Та найголовніше це вміння автора передати все це в такій легкій приступній формі. Нічого тут нема підробленого,

штучного. Щирість і доброзичливість, яка випромінює зі сторінок книжки, захоплює і приваблює читача, який цілковито поринає в далекий і юний світ наших батьків і дідів. Хоч події переважно відбуваються у малім галицькім містечку Немирів, а опісля в Яворові, вони зображують дух всієї Галичини, який панував в цей час між двома світовими війнами серед свідомого українського населення. Тут цікаво описане життя і звичаї мешканців Яворова, а особливо "бурсацької братії" Яворівської гімназії.

У розділі "Гей пластуни, гей юнаки" автор відтворює мало знані сторінки з пластового життя яворівських гімназистів, які під проводом Івана Чмоли, професора історії і географії Яворівської гімназії, ставили підвалини цієї молодечої організації.

Усім, які бажають "відмополитися духом" — шире раджу прочитати цю небуденну книгу.

Світляна Луцька-Андрушків

ВОЛОДИМИР БАРАГУРА

"ВОЛЯ АБО СМЕРТЬ"!

Наш дім, що стояв на горбочку при Равській вулиці на тлі історичних оборонних немирівських валів і мав фронтіві вікна звернені до вороблячинського лісу, через який біг битий шлях на Потелич до Рави Руської, був свідком багатьох картин з українсько-польської війни.

Немирів лежить на перехресті шляхів Рава-Яворів, Магерів-Львів і Грушів-Любачів. Через те за наше містечко відбувалися кількакратно важкі бої австрійсько-німецьких армій проти російських, а потім криваві сутички українських і польських з'єднань. Поляки укріпилися в Раві Руській і всякі зусилля українських частин здобути місто кінчалися неуспіхом. Через бої за Раву до Немирова привозили валки поранених у боях вояків УГА, а що наш дім стояв на окраїні містечка і був просторий, зробили з нього станицю першої допомоги. Санітари метушилися, приносячи спішно з підвод поранених бійців. Лікарі і медсестри старалися фахово перев'язати рани, на які санітари наклали на полі бою нашвидкоруч тимчасові пов'язки. Важче пошкоджених перевозили негайно до шпиталів у більших осередках. Лунали вигуки, розлягався крик, стогін, зойки, прокльони, плач, благання, шепіт молитов. Місцевий священик допомагав військовому духовникові — "куратові" сповідати і причащати вмираючих. Ми вислухували й записували їх останню волю, щоб передати родині.

Мама поспішала кип'ятити воду, варити каву, парити молоко, готувати лемонаду для санітарно-медичної обслуги і для поранених стрільців, які благали пити. А потім треба було виносити солому, закривавлені пов'язки, вату й газу, порожні пляшечки й коробки з ліків, мити підлогу і провітрювати помешкання від мпосного запаху хльороформу, карболю, формаліни, йоду і надмангану капля.

Під час польських наступів з Рави під прикриттям вороблячинського лісу наша хата була під сильним обстрі-

лом рушничного і кулеметного вогню. Інколи польові гавбиці окопувалися попри наш дім, чи позаду нього на валах і били в ліс. Від вибухів стрілен затикало нам вуха, стіни дрижали, тинк осипався, посуд на полицях підстрибував, склянки дзеленчали, а шибки в вікнах з брязкотом розсипалися.

Але й без боїв та прикрих сцен станиці першої санітарної помочі, наше помешкання було свідком подій, про які ми, діти, не мали ясного уявлення. Мама вечорами щільно закривала вікна заслонами, прикручувала гноти в нафтових лампах і клала нас спати. Я не раз затримітив, що пізно вночі батько відкривав двері якимсь людям, що входили до помешкання з обрізами, схованими під полою плащів. Вони замикалися в одній із кімнат, куди не заходила навіть мама. Після довшого часу вони навшпиньках виходили і щезали в темряві.

Пізніше я довідався, що батько через астму і бронхіт не міг піти до армії, зате виконував інші доручення для потреб української влади і за те потім поляки його інтернували, вивезли до Домб'я під Краковом, а після звільнення позбавили праці.

* * *

Одного пам'ятного вечора незнайомі таємні люди знову зайшли на розмову з батьком. Раптом нас збудив тупіт кінських копит, різкий свист "на пальці" й оклики "Слава! Слава!" Ми почули окремі постріли і побачили блиск вистрілюваних світляних ракет. Найбільше здивувало нас, що вершинки вигукували поукраїнськи, хоч гналися від вороблячинського лісу, тобто з напрямку Рави, звідки завжди наступали на Немирів поляки...

Вершинки гналися чвалом і раптом осадили коней про-

МОЇ ОЧІ

Не прикрию сміхом
ні жалю ні журби
мої очі замрячені болем
зрадять мене
Не прикрию сльозами
глибокої радості існування
мої очі розпромінені
зрадять мене
Не прикрию гладким словом
шалені бурі ненависти
мої очі колючі
зрадять мене
 мої очі сиві болем
 мої очі зелені радістю
 мої очі жовті від ненависти

ЯКБИ ВЧОРАШНІЙ ДЕНЬ

Якби вчорашній день
не був минулим,
час був би вічною
теперішністю.
Якби вчорашній день
не проминув так швидко,
завтра здавалось би
дальшим.
Якби вчорашній день
можна було задержати....
але ж ні, ні —
краще, що пройшов.

ти нашої хати. Було їх не більше як чверть сотні, але кожний мав двоє коней, — на одному сидів, на хребті другого був прикріплений кулемет або бойове постачальне спорядження. Кілька вершників зіскочили з коней і загримали в двері: "Відчиняйте! Свої!" Не знаючи в чому діло, батько випровадив своїх таємних нічних відвідувачів задніми дверима з хати, а тоді відкрив входові двері.

У хату ввійшло десятеро козарлюг. Всі високі, стрункі, широкоплечі, в широких шараварах, в різнокольорових жупанах, у високих смушевих шапках з суконним денцем, з якого звисав трикутний шлик з золотом гаптованим написом: "Воля або смерть!" Кожний козак був озброєний "до зубів" — пістолями, рушницями, шаблоками, кинджалами, списками з прапорцями. Через плече мали вони перевішені ленти набоїв. У руках — нагайки. Від справжніх козаків, про яких ми знаємо з підручників історії чи з історичних оповідань, відрізнялися вони хіба тим, що за поясом мали заткнуті ручні гранати.

— Добрий вечір в хату! — гукнули, мов на команду з самопалу випалили. Старший поміж ними попросив:

— Хозяйко, зваріть чаю і дайте хліба. Харчі в нас свої.

Упевнившись, що в містечку "своя" залога, складена з українських міліціантів, старшина велів решті козаків розташуватися в сусідніх хатах.

Поки мама кипятила чай, різала хліб і заставляла стіл, козаки весело гомоніли, розкотисто реготали, а старшина розповідав:

— Ми мало що не здобули від ляхів Раву. Була б нас сотня, Рава невідмінно попала б у наші руки. Ми підїхали під місто непомітно, а коли стемніло чвалом наскочили зі свистом і криком "Слава! Урра!". Палили наосліп з рушниць і пістолів, строчили з кулеметів, кидали ручні гранати. На ляхів напав страх. Вони не сподівалися наскоку, не змогли влаштувати оборони і стали безладно втікати, думаючи, що більше українське з'єднання повело на них наступ. Але за деякий час очунали, побачили, що нас жменька й дали нам відсіч. Переїхавши Рава шаленим чвалом, ми опинилися у вас.

Попоївши, наговорившись і відпочивши, старшина дав наказ козарлюгам бути готовими до дороги. Відїжджаючи, залишили вони нам трохи цукру, чаю, а батькові дали капшук "махорки".

На прощання старшина сказав:

— Мусимо поспішати, щоб на світанку бути на позиціях під Львовом у нашій частині. Бо ми поїхали без дозволу і якби командир дізнався про наш самовільний рейд — дісталось б нам на горіхи!

За хвилину ми почули команду, тупіт кінських копит, і під акомпаньямент свисту "на пальці" залунала пісня:

Засвистали козаченьки
В похід опівночі...

Звуки пісні й відлуння кінських копит потахали, поки зовсім не втихли. Залишився тільки образ і спомин про козаків...

* * *

Коли я став учнем яворівської гімназії і докладніше познайомився з історією України, я став критичніше дивитися, розуміти й оцінювати події нашого минулого. Тоді мені став перед очима образ козарлюг з часів українсько-польської війни. Скільки бравур, відваги, хоробрости, одчайдушности! Але й скільки непослуху, нездисциплінованости, самоволі, отаманщини, солом'яного спалаху, діяння на коротку мету, на хвилиний ефект, без візії і пляну на майбутнє!

Так було за княжих часів, те саме повторилося в добі Козаччини, цей порок нашої національної вдачі з фотографічною точністю відбився під час Визвольних Змагань, він покутує серед нас і сьогодні. Історія — вчителька життя — не навчила нас нічого. Либонь кепські з нас учні. З грімкого гасла "Воля або смерть!" вибираємо негативну частину...

КАЛИНОВИЙ МІСТ. Видавництво "Свобода". Нью Йорк — Джерзі Ситі 1982.

ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ

Засідання Головної Управи СУА відбудеться в днях 22-го і 23-го жовтня 1983 р. в Нью Йорку, в домівці СУА.

У ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДУ

1983 р. відзначається в нашому громадському житті масовими вшануваннями пам'яті жертв великого голоду в Україні в 1932-33 роках.

Екзекутива СУА звертається з проханням до всіх своїх членок співпрацювати з місцевими комітетами — та взяти активну участь в: молебні, маніфестації, оглядинах виставок та пропам'ятному концерті у Вашингтоні, що відбудеться 2-го жовтня 1983 р.

За точною програмою просимо стежити в українській пресі.

ОБІЖНИКИ

Екзекутива СУА вислала у червні ц.р. обіжники до голів Відділів СУА:

1. 24-го червня 1983 р. повідомлено, що СУА вирішив перевидати у 100-ліття українського жіночого руху "Перший Вінок", збірник писань передових жінок авторок соборної України, який вийшов у Львові 1887 р.

Ціна за примірник 25.00 дол. у передплаті, а після його появи 30.00 дол.

2. Для підтримки будівельного фонду Українського Музею Екзекутива СУА звертається до Відділів СУА про допомогу у проведенні льотерії, яка має на цілі допомогти Українському Музеєві збільшити серед української громади фонд придбання більшого приміщення.

КОНФЕРЕНЦІЇ РЕФЕРЕНТУР

Конференція організаційних референток Окружної Управи Нової Англії відбудеться в неділю, 9 жовтня 1983 р. в Нью Гейвен.

Міжокружна конференція референтур: організаційної і зв'язків Округ Клівленд, Дітройт і Чикаго відбудеться в Клівленді, в суботу, 5-го листопада ц.р.

Беручи до уваги важливість конференції, особливо перед Конвенцією в травні 1984 р. проситься усіх голів Окружних Управ, та Відділів, як також референток Округ і Відділів, обов'язково взяти участь, та заохотити як найбільше число членок до участі.

Конференції референток є дуже важливим допоміжним елементом у праці для нашої організації, тож доложім усіх зусиль, щоб вони успішно відбулися.

Про подробиці та програму конференцій повідомлять членок місцеві Відділи.

З НАГОДИ

З нагоди 80-ліття Почесної Голови СУА **Лідії Бурачинської** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Мері Душник

300.00 дол.: д-р Борис і Ірина Филипчакі, Пассейк

230.00 дол.: Микола Дубас, Ньюарк

по 200.00 дол.: 102-ий Відділ СУА, Долтон, Дарія Козак, Дірборн, Мі., Євген Бровар, Барневелд;

по 150.00 дол.: 71-ий Відділ СУА, Джерзі Сіті, Юстина Головацька, Пассейк (через 70-ий Відділ СУА) 1-ий Відділ СУА, Нью Йорк; "Будучність" Українсько Американське Допомогове Т-во, Дітройт

по 100.00 дол.: Ольга Заремба, Елізабет, Анастасія Анніс, через 99-ий Відділ СУА, Вотервліт, Юлія Полянська, Елізабет

по 50.00 дол.: м-р. Володимира Михайлів, Честер (3-та рата), Ярослав та Іванна Клими, Лонг Айленд (3-та рата), Надія Сосенко, членка 51-го Відд. СУА, Мілвоки, подружжя Микола і Катруся Яремки — з нагоди 40-ліття їх вінчання (вплатили через 51-ий Відд. СУА, Мілвоки);

по 25.00 дол.: Оксана Рак, Лонг Айленд Сіті, Ярослава Головата, Чикаго;

20.00 дол.: "Н. Н."

Щиро дякуємо

Ірина Качанівська

В дорогу пам'ять **Батьків Теодора і Анастасії з Лісовських Бровар**, учителів народної школи в Михнівці, повіт Турка н/Стриєм, Бойківщина, бажаю оплачувати шкільні оплати для нашого студента (-тки) україністики в Європі.

Євген Бровар

Замість квітів на могилу **бл.п. Олександра А. Гладкого** на стипендію його імені на виховання священика в Бразилії складаю 25.00 дол. Шановним Батькам і Родині висловлюю моє глибоке співчуття.

Оксана Рак, Лонг Айленд Сіті

Замість квітів на могилу **бл.п. Ірени Лунів** складаємо 25.00 дол. на Сиротинець в Бразилії.

о. Микола і Ярослава Головаті, Чикаго

КОНВЕНЦІЙНА КНИГА

З нагоди ХХ Конвенції СУА, що відбудеться в травні 1984 р., вийде наступна конвенційна книжка, яка, як і попередні роками, буде містити звіти Головної Управи СУА і звітності з Округ і Відділів СУА.

В тій справі Відділи одержать відповідні інформації.

ВІТАЄМО НОВИЙ 6-ий ВІДДІЛ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Членками новоствореного Відділу стали: Ганна Балух, Оксана Гулик, Мотря Дурбак, Віра Еліяшевська, Наталка Завадович (голова), Емілія Кавка, Богданна Коваль, Марія Ковальська, Люба Мартелло, Ляріса Матусяк, Ірина Слюсаренко, Марія Чичула.

Вітаємо і бажаємо успіхів!

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ з призначенням на працю організації та забезпечення її майбутнього.

в місяці липні і серпні 1983 р. вплинуло:

57-ий Відділ СУА Ютика Н.Й.	50.00 дол.
64-ий Відділ СУА Нью-Йорк, Н.Й.	50.00 дол.
У рубриці "Замість квітів і подяк"	90.00 дол.
Разом:	190.00 дол.
Досі вплинуло:	34,684.75 дол.
Разом:	34,874.75 дол.

В пам'ять нашого кума **бл.п. Михайла Артимовича** складаємо 25.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької

Ева і Стефан Ковтали

В пам'ять **бл.п. Осипи Грабовенської** на Фонд ім. Олени Лотоцької складають:
25.00 дол. 43-ий Відділ СУА, 10.00 дол. **Марія Євсєвська**

Замість вінка **незабудьків** на свіжу могилу моєї дорогої **сестри Ольги** складаю на Фонд ім. Олени Лотоцької 30.00 дол.

Клавдія Г. Салюк
Джерзі Ситі, Н.Дж.

ВІДЗНАЧУВАННЯ ЖІНОК ЗА ДОСЯГНЕННЯ

На протязі останніх десятиліть, коли помітно зріс рух за рівноправність жінки, жіночі організації включили до своєї програми відзначування жінок за їхні спеціальні досягнення.

Відзначають передусім тих, які вибилися і зробили непересічні досяги у таких професіях, які колись належали виключно чоловікам.

Союз Українок Америки вирішив теж вшанувати та відзначити за непересічні досягнення жінок — українок у віці від 25-40 років життя, які працюють на поважних постах і вибиваються у своїх професіях.

Просимо розглянутися у вашому терені за того рода молодими жінками-українками та подати їх на відзначення.

Пропонуючи кандидаток, яких може бути більше, як одна, треба подати, за які досяги ці жінки повинні б бути відзначені. Кожна кандидатка повинна подати інформації про себе, про свою фахову працю, її друквані праці, як теж дописи, які були про неї у професійній пресі. Вона не мусить бути членкою СУА.

Вручення відзначення відбудеться під час ХХ-ої Конвенції СУА в травні 1984 року. Всі зголошення, разом з вповненим формуляром, мусять бути надіслані до канцелярії СУА не пізніше, як до 31-го січня 1984 року. Склад журі буде поданий своєчасно.

Це є нова програма праці нашої організації і ми просимо допомогти перевести її в життя.

ПОДЯКА

Складаємо найщирішу подяку **проф. Денисові Стахові і Дружині** за висвітлення прозірок про Аляску, а неприйнятій зворот коштів подорожі в сумі 50.00 дол. пересилаємо на Український Музей.

89-ий Відділ СУА, Кергонксон

ВІТАЄМО НОВИХ ВІЛЬНИХ ЧЛЕНОК СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ!

Таїса Мелешко, Алопка; Катерина Довбенко, Гібсонія; Ірина Петренко Федішин, Статен Айленд.

ВІТАЄМО

Вітаємо нових членок 74-го Відділу СУА в Чикаго: Марія Банах, Антоніна Мигаль, Марта Прийма і Слава Голова, що перейшла з 22-го Відділу.

74-ий Відділ СУА на загальних Зборах 20-го квітня ц.р. наділив інж. Олену Турулу іменем "почесної голови" Відділу за її довголітню і повну посвяту працю для Відділу. Гратулюємо й бажаємо всього найкращого!

ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Цьогорічна сувора зима дуже пошкодила українцям, що живуть у Бразилії, Парагваї та в деяких частинах Аргентини. 4-місячні безперервні дощі спричинили великі повені. Понад 200 міст та поселень було залито водою. Найгірше пошкоджені Санта Катаріна, Жон Віли, Уніон да Віторія, Круз Машадо та інші. Просимо посилати допомогу пакунками вживаного одягу, домашнього приладдя і т.п. або гіршими.

За адресами прошу звертатися до референток суспільної опіки у Вашій Окрузі, або безпосередньо до мене.

Mrs. Anna Krawczuk
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040 USA

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВЕРЕСЕНЬ 1983

ПЛАН ПРАЦІ РЕФЕРЕНТУРИ НАРОДНЬОГО МИСТЕЦТВА, СХВАЛЕНИЙ ЕКЗЕКУТИВОЮ СФУЖО

1. Зорганізувати Комісію Народного Мистецтва, складену з поодиноких ділянок мистецтва та мистецьких референток складових організацій СФУЖО.

Завдання Комісії:

а. Опрацьовувати статті і розвідки з поодиноких ділянок напр. мистецтва і поміщувати їх у найбільш популярних часописах і журналах для кращого розголосу;

б. Дбати про плекання народнього мистецтва в найбільш автентичній і чистій формі;

в. Зладити списки всіх музеїв, збірок та осіб, що мають відповідні експонати;

г. Інформувати установи й особи про презервацію й зберігання й каталогування експонатів;

г. Подавати списки книжок, журналів і статей, що дають відповідні інформації;

д. Писати рецензії на нові мистецькі видання у вільному світі і в Україні;

е. Поглиблювати розуміння народнього мистецтва, як частини нашої культури серед широких кіл нашого громадянства.

Марія Квітковська
голова

Наталія Даниленко
референтка

Д-Р М. КВІТКОВСЬКА ГОСТЕМ ОБ'ЄДНАНИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ДІТРОЙТІ.

В дні 30-го квітня Об'єднані Жіночі Організації Дітройту за ініціативою Л. Колодчин, голови Округної Управи СУА, відбули зустріч з д-р Марією Квітковською, головою СФУЖО.

Заля при церкві св. Йосафата була повна. Прибули делегатки усіх жіночих організацій, братств та запрошені гості. Д-р М. Квітковська вже довгі роки перебуває в Дітройті, працюючи для добра емігрантів та допомагаючи їм влаштуватися у новій країні поселення, тому усі її знають.

Голова Округної Управи СУА Л. Колодчин привітала д-р М. Квітковську від Злучених Жіночих Організацій та передала провід вечора у руки модераторки Р. Дигдало. О. С. Сабола Ч.С.В.В., провів молитву і у взнеслих словах просив Господа про благословення для спільних та згідних починів жіночих організацій.

Після молитви голова Округної Управи Л. Колодчин розказала про життя Достойної Гості. Походить вона зі священної родини, а світ побачила серед чудових узгірій зеленої Буковини. Там теж завершує свої студії дипломом філології на Карловому Університеті в Чернівцях. У Чернівцях починає теж ставити перші кроки на суспільній ниві, організуючи молодь та заохочуючи її студіювати приватно, заборонену в той час румунським урядом, українську мову.

Друга світова війна примушує молоде подружжя Квітковських залишити рідні сторони та йти з іншими на скитальщину до Німеччини, де вона викладає в Авґзбурзі в українській гімназії мови та уділяється суспільно в жіночій організації "Об'єднання Українських Жінок на Еміграції". Після закінчення війни подружжя пп. Квітковських емігрує до Америки. Д-р М. Квітковська нострифікує тут свої студії та здобуває докторат зі студії соціології на Веїн Університеті.

В Дітройті вона стає членом Українського Золотого

Хреста, а опісля на протязі чотирьох років очолює цю організацію. З рамени У.З.Х. стає місто головою СФУЖО. Бере участь в конвенціях Міжнародної Генеральної Федерації Жінок у Мексико та Копенгагені, як голова У.З.Х., репрезентуючи СФУЖО. Рівночасно весь час працює фахово, займає пост директора порад у Міжнародному Інституті. Зустрічає там біженців різних національностей та старається знайти розв'язку для кожної нової проблеми. Голова Округної Управи підкреслила нашу радість та гордість з приводу нового високого посту д-р М. Квітковської, як голови СФУЖО та побажала їй сили та здоров'я для нових обов'язків, присутні заспівали "Многая Літа. Нова Голова У.З.Х. М. Чайківська удекорувала дорогу гостю китичкою квітів.

Н. Іванів голова крайової управи У.З.Х., гостя з Чикаго, склала д-р М. Квітковській гратуляції від крайової управи У.З.Х., а О. Климишин прочитала реферат: "Ідейні Заложення СФУЖО" і перед очима станули колони Луговичок та відділи жіночих об'єднань при "Просвітах, ці перші організовані жіночі з'єднання, що у 20-тих роках оформилися, як жіноча організація "Союз Українок". С.У. постає в час післявоєнної хуртовини, тому для неї виникають різні суспільні та політичні проблеми та нові поля праці. Організація стає на висоті своїх завдань та розростається. Коли ж у 1934 р. скликано перший жіночий Конгрес у Станиславові (Івано-Франківське), це був імпазантний з'їзд, на якому зроблено облік праці та пляни на майбутнє. На Конгресі були присутні також делегатки Америки та Канади. Успіх Конгресу підсуває думку організованню "Світового Жіночого Конгресу". Її здійснюють у 1937 р., коли то на з'їзді у Львові, зустрілися жінки Галичини, Волині, емігрантки зі східних земель України та Америки. До них приєдналися Жіноча Секція при Просвіті Карпатської України та Комітет Жіночих Еміграційних Організацій у Празі.

Зліва: о. Г. Бенедикт Ч.С.В.В., помічник пароха при церкві св. Йосафата, В. Марфей голова Просвіти, Н. Іванів голова Управи Українського Золотого Хреста, Л. Югас голова ООЖЧСУ, д-р М. Квітковська голова СФУЖО, о. С. Сабол помічник пароха при церкві Непорочного Зачаття, Л. Колодчин голова Округної Управи СУА, Ю. Чайківська голова Українського Золотого Хреста, О. Климишин секретарка Округної Управи — доповідач, Р. Дигдало модераторка

Після другої світової війни жіночі організації перестають існувати на рідних землях, але не падають духом, у Німеччині вони об'єднуються у нову організацію "Об'єднання Жінок на Еміграції" у 1945 році.

Перший Конгрес українських жіночих організацій в Америці відбувся у 1948 р., хоч планування його почалося вже у 1945 р. До Комітету Конгресу увійшли представниці різних жіночих організацій з різних країн поселення. Щоб скоординувати працю між організаціями та задержати зв'язки з жіночими організаціями у цілому світі рішено створити "Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій". Так жіноцтво об'єднане у своїх організаціях стало світовою федерацією на двадцять років перед Світовим Конгресом Вільних Українців.

Після реферату слідувала мистецька частина вечора, виконана місцевими артистами. Оленка Гердан-Заклинська віддеклямувала вірш власного укладу: "З Буковини в Америку", присвячений д-р М. Квітковській. Х. Липецька та Я. Цісарук відспівали два дуети.

З нагоди зустрічі д-р М. Квітковська дістала багато привітів від організацій, товариств та установ.

Усно висловили свої привіти: Н. Іванів від Крайової Управи У.З.Х., Л. Югас від місцевого відділу ОЧСУ; З. Ва-

сильевич від УККА. Крім того були привіти від Ліги Українських Жінок Канади, Українського Патріархального світового Об'єднання, Головної Управи СУА, Відділу СУА у Вашингтоні, Організації Державного Відродження України, Організації Українок Канади, Українського Села, Української Федеральної Кооперативи "Самопоміч", Метрополітального Відділу Українського Конгресового Комітету, Округної Управи Українського Народного Союзу, Українського Культурного Клубу, Товариства Українських Інженерів відділ Дітройт, Асоціація Українських працівників у Дітройті, Українського Лікарського Товариства — відділ Дітройт та від конгресмена Денніса Гертел, і Марійської Дружини Пань.

На закінчення д-р М. Квітковська у короткому слові подяки підкреслила, що вона вважає цей вечір признанням не тільки для себе, але для всього зорганізованого, згідно працюючого жіноцтва.

Л. Югас, голова ООЧСУ, подякувала Шановній Гості, а о. І. Бенедик Ч.С.В.В. закінчив вечір молитвою

Ірина Павлюк-Грушкевич,
пресова секретарка Округної Управи

92-га КОНВЕНЦІЯ ГЕНЕРАЛЬНИХ КЛЮБІВ ОРЛЯНДО, ФЛОРІДА

29-го травня ц.р. відбулася 92-га конвенція Генеральної Федерації жіночих клубів. У ній прийняли участь українки: голова СФУЖО М. Квітковська, голова СУА І. Рожанковська, заст. голови СУА Л. Гладка, Голова Золотого Хреста Н. Іванів.

У ролі гостей, на власний кошт, прибули членки СУА: Мирослава Стахів, яка привезла свою збірку народнього мистецтва, Лідія Кий і Наталія Даниленко — референта мистецтва СФУЖО.

Гасло Конвенції було "Добровольці в дії". За один рік праці зібрано 45 мільйонів дол. на добродійні цілі, 17 мільйонів годин присвячено добровільній суспільній службі.

У конвенції взяли участь 1,307 делегаток, 800 гостей. Під час конвенційного бенкету промовляв письменник і журналіст Говард К. Смит. Він говорив про міжнародне положення Америки в політиці, економії, і публічних зв'язках. На фінальному прийнятті політику уряду США аналізував Джордж Буш.

На виставці організовано різні комерційні станки. Єдиним мистецьким станком був український з

експонатами народнього мистецтва, виданнями Українського Музею, жіночими журналами, публікаціями про голод в 1933 р. та про події в сучасній Україні. Виставка була центром уваги глядачів. Це була дуже добра нагода провести належну інформативну працю про тяжке положення України і про змагання за її права, що з успіхом зроблено.

ЄВГЕН ПЛУЖНИК

Падає з дерев пожовкле листя,
День уже в обіді догорів.
Кажуть, що вночі на передмісті
Осінь прибукала з хуторів.

В центрі вона буде завтра ранком,
Повагом вступаючи туди...
Що ж! Приходь, задумлива селянко,
Я тебе побачити радий.

Три збірки! Інститут Літератури ім. Михайла Ореста 1979.
Мюнхен.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЖМЛМС

Від редакції: До Екзекутиви СФУЖО наспіло звіт про повідомлення від М. Чигрин, Австралія, про самочинну акцію трьох українок — Марії Чигрин, Галі Данько і Тані Борець — з Конференції Крайової Австралійської Ліги Миру і Свободи, яка відбулася у Сідней 17-го квітня ц.р. Скорочене звіт повідомлення подаємо нижче. Для повного зрозуміння тексту належить поінформувати читачів про згадану організацію. Жіноча Міжнародна Ліга Миру і Свободи — ЖМЛМС — була заснована у Відні 1921 р., з ініціативи видатних американських політичних діячок. Була це єдина у світі політична міжнародна організація, яка гуртувала жіноцтво усіх політичних напрямків, від найбільш правих до крайно лівих, і охоплювала майже всі частини світу. З ЖМЛМС рахувалися уряди держав, політики та преса. У першому конгресі ЖМЛМС у Відні взяло участь 16 українок, між ними Олена Залізник, Мілена Рудницька-Лисяк, Оксана Храпко-Драгоманова, Олена Січинська-Левецька, Блянка Бачинська-Баран. У тому часі засновано Українську Національну Секцію ЖМЛМС у Відні, а головою стала письменниця О'Коннор-Вілінська. У слід за цим, за посередництвом Союзу Українок, засновано групу ЖМЛМС у Львові, яку очолила Блянка Бачинська, а секретаркою була Ірина Макух-Павликовська. У липні того ж року відбувся черговий конгрес ЖМЛМС у Відні. На ньому прийнято Українську Національну Секцію як дійсного члена ЖМЛМС в присутності понад 4.000 делегатів різних націй, представників австралійського уряду, політиків, міжнародної преси та представників уряду УНР. На цьому конгресі обрано двох членок Української Національної Секції до Дорадчого Комітету ЖМЛМС у Женеві. Конституційний закон ЖМЛМС обстоював принцип політичної незалежності кожного народу, і повні політичні, культурні і релігійні права національних меншин. Національні секції різних народів об'єднувалися в центральні з президенткою на чолі.

Українські делегатки на міжнародному жіночому конгресі у Відні 11.VII.1921 р. 1-ий ряд, зліва: Мілена Рудницька-Лисяк, Оксана Храпко-Драгоманова, Валерія О'Коннор-Вілінська, Ніна Суровцова, Харитя Кононенко; за ними зліва: Піснячевська, Німфодора Лотоцька, Євгенія Лоська, Безкровна (в шапці), Іванна Левецька (в кап.) Олена Залізник, Олена Січинська-Левецька, Ольга Галаганова, Табокар.

Ukrainian delegates at the International Women's Congress in Vienna. July 11, 1921.

Головне бюро містилося в Женеві і мало безпосередній зв'язок з Лігою Народів.

Це діялось шістдесят років тому.

Дізнавшись з австралійської преси про конференцію Крайової Австралійської ЖМЛМС, яка має відбутися 17-го квітня 1983 р., з браку часу на порозуміння з Крайовою Управою СУ Австралії, Галя Данько, Таня Борець, М. Чигрин, взяли участь у конференції, як приватні особи. Галя Данько — українка третього покоління родом з Канади, діячка організацій системи УНО в Канаді, від кількох років живе в Сідней — стала речником нашої групи. Таня Борець — активна в місцевому жіночому русі і кандидатка до нової Крайової Управи СУА. М. Чигрин — належить до молодшої генерації. Народилася в Бельгії 1950 року, в Австралії живе 7 років, замужем за д-ром М. Чигрином. У Бельгії була секретаркою Об'єднання Українських Жінок за часів головства інженера З. Витязь. У Сідней працює редактором радіопередач, у жіночих організаціях і в СУМ. Пише статті до українських публікацій та місцевої англомовної преси.

Конференція проходила під кличем "Жінки в акції за мир". Головною темою було ядерне зброєння. Треба було негайно розшукати відповідні матеріали, щоб як слід заступити інтереси українського жіноцтва, особливо в Україні. Відомо, що більшість советських ядерних ракет заінсталовано саме на території України.

Програма конференції, що складалася із 7-ох доповідей, передбачала дискусію після кожної доповіді. Маргарет Голмс, господар конференції, у першій доповіді подає історію ЖМЛМС, зовсім не згадавши участі українок. Це

й дало нам нагоду до дискусії. Галя Данько, підійшовши до мікрофону, доповнила історію ЖМЛМС подану Маргаретою Голмс, звітуючи про членство та участь представниць українського жіноцтва.

Цей наш короткий виступ зразу насторожив деяких членів Президії.

Наступною доповідачкою була д-р Гелен Калдікат, лікар з США, яка відома зі своєї голосної кампанії проти ядерного зброєння. Вона говорила про страшні наслідки ядерної війни, про те, що президент Реген нехтує цю справу. Засудила всіх західних державних мужів, зокрема гостро заатакувала Маргарет Тачер. Советський Союз в очах Г. Калдікат бажає світового миру, але мусить зброїтися, бо він оточений ворожими народами. Одинокий Юрій Андропов може врятувати світ від загибелі, ми живемо "в позиченому часі", крайня пора домагатися роззброєння США, Англії, Франції і Німеччини, а нам в Австралії домагатися від уряду негайної ліквідації американських військових баз. Доповідь прийнято бурхливими оплесками.

... Біля мікрофонів для дискутантів постала довга черга. Молода австралійка висловила своє здивування виступом д-ра Г. Калдікат, поставила їй ряд дуже влучних запитів. Д-р Калдікат сама не відповідала, а попросила одну із журналісток зі салі, яка евідентно була приготована до виступу. За її словами, Америка зі своєю розвідкою, як також західні держави є причиною усього лиха в світі. Брежньов хотів

"КУТОК ЛИСТУВАННЯ",

ч. 617...

Хочу листуватися з українцями українською або англійською мовами. Живу в США. Маю університетську освіту та працюю за фахом. Люблю музику, спорт, мистецтво й народні танці. Також люблю читати. Бажаю нав'язати контакт з людиною від 35-40 літ.

ч. 705... 43-річний українець з Польщі, без матеріальних зобов'язань науковий працівник, бажає познайомитися з метою одруження з відповідною, національно свідомою, інтелігентною україчкою.

ч. 706... Мені 21 рік, живу в Польщі. Маю закінчену музичну академію, люблю танцювати, плавати та деклямувати. Бажаю листуватися (з метою особистого зацікавлення та одруження) з українцем, що є національно свідомий, інтелігентний, чесний, бездітний та з подібними зацікавленнями до моїх.

ч. 707... Я вдова, фінансово самостійна, живу в США та працюю за фахом. Мої зацікавлення це мистецтво, музика, фізкультура, городництво. Бажаю листуватися з паном у віці 50-70, що має здоров'я, миле світовідчуження. Можу листуватися англійською, українською, польською, російською, німецькою, чеською та словацькою мовою.

запрошує вас до участі **Аня Кравчук**

Mrs. Anna Krawczuk

26 William Street

Maplewood, New Jersey 07040 U.S.A.

мирних переговорів, але Тачер і Реген відкинули його пропозиції. Найбільшою небезпекою світу є СІА "який навіть у цій залі має своїх агентів". Нам здавалося, що цей вислів був спрямований проти нас, бо деякі жінки глянули в наш бік. Після виступу журналістки, перед мікрофоном вийшла Галя Данько. Д-р Г. Калдікат раптом заявила, що мусить відійти... Дискусії не було.

Слідували ще чотири доповіді і щойно після доповіді французьки Анет Дук, з якою ми познайомилися під час обідньої перерви, і яка дуже зацікавилася проблемами жінок в Україні, мали й ми змогу забрати голос у дискусії. Свідомі цього, що нас трьох не допусять до слова, Галя Данько й далі була речником нашої делегації. Вона сказала: "Щоб для жінок цілого світу вислови — мир, свобода, розброєння — перестали бути порожніми фразами і виповнялися змістом, я хочу спитати, чи учасницям конференції "Жінки в акції за мир" відомо, що в Україні, яка тепер окупована і знаходиться в російсько-советській імперії, жінкам не дозволяється на жодні організації? Участь у конференції — ось такій як ця є там неможливою. Тому, що я володію українською мовою, під час моєї недавньої візити в УРСР я мала змогу ствердити бажання жінок в Україні на дозвіл будьякої жіночої організації. Найбільш вимовним були слова високо освіченої жінки, яка з огляду на мій акцент, думала, що я американка. Вона сказала: перекажіть панові Регенові, що коли совети прийдуть вас "визволити", ви станете босі і голодні так як ми". Я впевняю присутніх, що я ні американка, ні агент СіАйЕй, з третього покоління канадійка, українського роду.

Під час моєї візити в Україні мені не дозволили відвідати села моїх дідів, тому що в цій околиці є ракетні інсталляції. На території України знаходиться багато прихованих воєнних споруджень найбільш небезпечної зброї, і ніхто, я повторюю — ніхто, не має права на будьякий протест. Тому, що мої сестри в Україні не можуть говорити за себе, я почуваюся до обов'язку говорити за них на цьому форумі. Сьогодні 25 із живучих 37-и членів Української Гельсінської Групи, перебувають у тюрмах, таборах заслання, або виселені за кордон. Їх карають тільки за те, що мали відвагу домагатися людських прав. Яку ж тоді можливість ма-

ють жінки робити будьщо в напрямі розброєння країни? Чи відомо вам, що у Москві існує товариство під назвою "Довір'я між США і СРСР"? Засновником цього товариства є російський мистець Батоврин. Чотирьох українських письменників, членів цієї групи були арештовані 31.VI.1982 р., перебули три місяці в психіатричному інституті Сербського в Москві, опісля засуджені на 5 років тюрми. І тільки за те, що збирали підписи на петиції проти ядерних споруд у Західній Україні".

Згодом доповідачка Анет Дук з трибуни запросила українську делегацію на конференцію організації, яку вона очолює. Конференція відбудеться в столиці Австралії Канбері в днях 30-го квітня і 1-го травня. Вони хочуть познайомитися з маловідомими фактами про Україну. Галя Данько прийняла запрошення і подякувала.

Наступна доповідачка, австралійська активістка (кажуть комуністка) Фреда Бравн у своїй доповіді про "Жіночий Рух у Советському Блоці" заперечила усе сказане українською делегацією. Вона навела приклад минулорічного "маршу миру", який проходив "через Москву, Ленінград і навіть Київ", на що всі ми три з місця відповідно зареагували. Після доповіді Фреди Бравн, Маргарет Форте, одна з організаторок конференції, сказала, що якщо твердження української делегації правдиві, жінки Заходу повинні зайняти відповідне становище до ситуації в Україні. Фреда Бравн зразу запропонувала запросити когось із СРСР для правдивого наświetлення жіночого руху в СРСР. Ми негайно внесли пропозицію запросити д-р Ніну Строкату-Караванську, яка все своє життя провела в Україні (до виїзду на Захід). Галя Данько прочитала її біографію.

Конференція прийняла ряд резолюцій, між ними і нашу, хоч видно було, що старалися приховати прізвище д-р Н. Строкатої.

Можна сміло сказати, що наш виступ потряс конференцією. Розданими брошурками "Смолоскипу" і СКВУ ми зацікавили ряд визначних жіночих діячок Австралії.

Наша акція була успішною. Згідно з твердженням місцевих осіб, це мабуть вперше в історії існування СУАвстралії, українки мали змогу багато сказати про Україну такий численній публіці.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XL

SEPTEMBER 1983

No. 8

SHOULD WE ADAPT OUR ACTIONS TO OUR PRINCIPLES OR VICE VERSUS?

The question seems absurd, yet we often encounter individuals or groups that follow one set of principles themselves, while demanding something different from others. We often hear others being criticized for being unable to deal with something; yet we ourselves do not quite know how to deal with it either.

We often see the minority succumb to the wishes of the majority even if the majority is not in the right; yet in other situations the majority may be right but the minority does not go along with it. We see many examples of such behavior, be it in organizations, unions or even nations and countries.

Let us examine the issue of freedom of speech at a meeting. We cannot help but "admire" the adroitness of a leader who knows how to keep those whose opinions he does not want to hear from speaking while permitting others to speak their minds. It is all explained by which set of principles he wishes to follow at which time.

When we examine this same situation in regard to relations between nations then this "use" of principles hits home even harder. This pertains to the debate over disarmament for peace, to the human rights issue, to freedom of speech etc. From the Helsinki agreements to the conference at Madrid — all speak of human rights but none speak of how to ensure them. Yuriy Shuchevych, now half-blind, is still kept in isolation and not permitted to leave the USSR in order to get proper medical attention.

Before us we see an appeal to Pope John Paul II in the defense of Josyf Terelia who "has spent the greater part of his life in camps, prisons and psychiatric hospitals," who was the head of the Committee of Ukrainian Catholics in Ukraine and of the "Organization for the Defense of Freedom of Religion and the Church." One can think of hundreds of thousands of different interpretations of human freedom as seen by the leaders of the USSR.

But are we completely free from blame? We speak of how our fellow men in Ukraine should fight against Soviet terrors, against russification, against the spread of atheism. Yet we cannot even begin to imagine the feelings of devastation brought about by the terrors. We also do not take into account the time factor — it is

easier to be a hero for a short time than for decades and generations. Under these conditions, the rebellions seen are truly a miracle of human inner strength. But we still like to believe that we could have done better, that we could have been still stronger, that we could have put up greater resistance and could have destroyed the regime.

But what are we actually doing here and now in the free world? We are not even able to unite for our common undertakings (as, for instance, the commemoration of the 50th anniversary of the starvation massacre of 1933). We are unable to make the Ukrainian language the native language of our children and grandchildren, besides, naturally, the language of their adopted country. We are disillusioned by the fact that we do not always hear Ukrainian spoken in Kiev and Lviv. Yet knowing and using the Ukrainian language here is a direct response to its persecution there. We must master the English language since we are citizens of this free land, but this does not mean that our children and grandchildren cannot master Ukrainian as well. This is a principle whose interpretation cannot change according to our wishes. We must bring to mind the proud words of an active member, of third generation: "my grandchildren speak better Ukrainian than I do." Those who say that since we are living in America we must speak only English are insulting this free country. We have come here not only to live comfortably, but also to be able to do all that is forbidden us in our native land! Does one set of principles pertain to those who live in Ukraine and Poland and another to us?

We often utilize two different grading systems in our personal lives, especially in regard to bringing up the younger generation. How very often we criticize those whose children did not follow the road we think the younger Ukrainian generation should follow, even though this is not always the fault of the parents. If our children do not turn out the way we wish, we can always find an explanation or an excuse, but these excuses do not apply to others.

It is easier to criticize and form judgments of others than to adapt our actions to our accepted principles.

Translated by Mary Jarymowycz (from issue 7, page 1)

THE BIRD OF TIME . . .

He flew in from some unknown place,
where eternity begins. He did not stay,
but passed by in flight and flew onwards,
to where eternity ends. . .

○ why did he not stay and wander in the
meadow, where sunlight plays upon the flowers?

○ why did he not stay in the darkening
land of anguish and despair?

○ why did he not stay among the sorrowing
people and dispell their sadness?

○ why did he not stay among those who
thirst after knowledge and reveal to them
the riddles of eternity?

How was he born? And when? From which
nest does he fly? And whither does he tend?

To southern climes and foreign lands?

To that bright country of endless spring?

To follow Orpheus' steps to the shadows
of Hades?

Does he see our laughter and warm greetings?
Does he hear our curses and our tears?
Does he see the dark clouds and the thunder's
lightning-flash?

○ why is he indifferent?

Why is he entranced, his gaze fixed where
there is no end nor goal in sight, where
there is but eternal beginning?

Why does he not see nor feel the actual
world by which he flies?

Why does he fly from yesterday to tomorrow
not knowing today, not knowing the instant
between was and will be? Not knowing the
moment, the NOW?

Perhaps his flight is the eternal NOW?

Why? Why? Why?

Yust

Somewhere in flight, 16 March 1972

(Translated by Roman Kichorowsky)

A YA TU-U-UT! (I'M RIGHT HE-E-ERE!)

If you had a chance to be in Hunter this August,
you are most probably smiling, remembering little
Rostyk and hearing once again his voice "I'm right he-e-
ere!"

* * *

Among the throngs of people awaiting friends and
relatives at Kennedy Airport in New York on July 15, our
small group eagerly watched for the appearance of the
passengers of a Swissair flight. Only Lydia Savoyka,
Supervisor of the Immigrations Division of the United
States Catholic Conference was allowed on the plane
itself. Finally our patience paid off: in the doorway ap-
peared Emil Cylupa, Rostyk's father, with the child in
his arms. The boy's friendly smiling blue eyes looked
around as if silently letting us know that "I'm here!"

Rostyk and his father were greeted by Maria
Tomorug — UNWLA Vice President, Anya Krawchuk —
Social Service Chairwoman, Olka Kuzmowych —
"Svoboda" representative, Ulana Liubovych — "Our
Life" editor and Mrs. Eliza — a friend of the Cylupa
family. Rostyk was also greeted by a Teddy Bear in an
embroidered jacket. From the airport we went to the
welcoming home of Hanna Korenec, who lives nearby
to Dr. Lubomyr Kuzmak, who had agreed to handle the
red tape connected with the operation, and the hospital.

Dr. Kuzmak personally took Rostyk to the St.
Barnabas Medical Center in Livingston, N.J., where it
was decided that surgery would take place in early
September. In the meantime, Rostyk and his father went
to Hunter to allow the boy to get used to his new sur-
roundings.

На парковиську лєтовища Кєннєдї Емїль Цилупа з сїном
Ростїком

Emil Cylupa with his son Rostyk at the Kennedy Airport
parking lot.

In Hunter, Rostyk charmed Olya Kobziar, the owner of the motel "Xenia", as well as the motel guests. He started going — actually riding on his father's shoulders — to the summer nursery school at the "Grazda," and made friends with Nadia Kostyk, who became his beloved "aunt." Yet he turned to many with love and trust. Time and time again one heard his beloved cry "I'm right heeere!," from his father's shoulders on his way to church or the nursery school, from his high chair in the motel dining room, from the rocks on the Schoharie Creek, from the bushes where he had his "garage" and imaginary cars.

But all too soon vacation time was over and Rostyk and his father had to return to Newark to stay with his "Aunt" Handzia. On August 31 he was admitted into the hospital. And here little Rostyk charmed the hospital personnel despite the language barrier. Aunt Nadia came too, to stay with Rostyk during the night so that his father could get some much needed rest.

* * *

It is a joy to be able to help any child in need, but it is a special joy to be able to help Rostyk. Whoever saw him but once and saw the look in his trusting blue eyes cannot help but smile and wish the best for Rostyk and pray for his health.

* * *

People from all over the United States, Canada and abroad responded to Rostyk's cry for help with monetary and other assistance. Lydia Savoyka took care of all the red tape connected with Rostyk's entry into the country. Dr. Mark Koniuch of Detroit and other doctors from Wilmington volunteered their skills if needed. There was an endless stream of gifts in the form of free photographic services, gifts for the visitors, clothing, toys, driving services etc. It is impossible to account for everything that was done.

People's response to Rostyk makes us reflect, makes us more optimistic. This little boy with the smiling blue eyes lets us know that "I'm right heeere," as if he were a little spirit sent to reassure us that "the human heart has not yet become impoverished!"

Translated by Mary Jarymowycz

AID TO UKRAINIANS IN SOUTH AMERICA

This winter has been the severest in over hundred years. Non-stop 4 month downpours of rain caused flooding of the many rivers. Over 200 towns and cities are under water now, among them many Ukrainian colonies. We must help our people in need!!!! Please send used clothing and other household items, as well as money, to the addresses that you already have. Otherwise get in touch with the social service committee chairperson of your region — or you can write directly to me.

Mrs. Anna Krawczuk
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040

SPOTS ON THE SUN

"Help Rostyk!" This appeal first appeared in "Our Life" in March 1983, and later in other magazines and newspapers. It was eagerly answered from all corners of the Ukrainian community.

Rostyk and his father came to the United States amid a flood of letters and telephone calls. Whoever got a chance to meet Rostyk was even more overjoyed to be able to help such a child.

But this feeling of warmth became darkened by "spots" which some times do appear on our bright "sun."

The American press has become interested in Rostyk. Reporters came to meet the boy's flight into Kennedy Airport. In the July 16, 1983 edition of the "Daily News" we see a picture of Rostyk and his father. Reporters came to see Rostyk in the hospital and news of Rostyk appeared in the "Daily News" on September 1 and in the "New York Times" on September 4. Articles about Rostyk mentions that Ukrainians became interested in the boy's plight, that the UNWLA arranged for Rostyk and his father to come to the United States, that UNWLA members are caring for the child, staying by his bedside in the hospital at nights so that his father can get some rest. But American reporters seem unable to distinguish a country from a nationality, as they write about a "Helping Hand for Polish Boy," and "Operation on Polish Boy's Hand is a Success."

How can we teach the American media that not all who live in Poland are Polish, just as not all who live in the United States are americans?

Translated by Mary Jarymowycz

ЗБІРКА НА ПОМІЧ РОСТИКОВІ

В травневому числі "Нашого Життя" у списку тих, хто пожертвував по 50.00 дол. поміщено помилково ім'я Мотря Рудик, повинно бути **Марта Рудик**.

У списку тих, хто пожертвував по 25.00 дол. поміщено помилково прізвище Евдокія Мартинів, повинно бути **Евдокія Мартинюк**.

У "Нашому Житті" ч. 7 на ст. 34 подано помилково 121-ий Відділ СУА, Нью Гейвен, Конн. Повинно бути: **121-ий Відділ СУА, Нью Брітен, Конн.**

Просимо справити і вибачити!

Просимо при пересилках подавати виразно повні імена і прізвища в двох мовах.

Продовження списку жертводавців у наступному числі "Нашого Життя".

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА НЬЮ.ДЖЕРЗІ

Хроніка за 1982 рік

Головою Округи була Ірина Чайківська.
Округа об'єднує 12 Відділів і начисляє 430 членок.

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА — ОЛЬГА ГНАТЕЙКО.

Організаційні референтки Округи і поодиноких Відділів використовували імпрези та базари для інформації про СУА та приєднання членок. У звітному часі приєднано 28 нових членок. При співпраці референтки Окружної Управи відновлено діяльність 61-го Відділу. 70-ий Відділ відбув надзвичайні загальні Збори — позитивне поладження існуючих проблем. 75-ий Відділ влаштує раз в році інформативні сходи з цікавою програмою, на які запрошує жінок не членок.

КУЛЬТУРНО ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА — ІРИНА ДИБКО-ФИЛИПЧАК.

На ширших сходах Відділів виголошено такі реферати:

18-ий Відділ: "Гутірка про косметику", "Як почати своє підприємство", "Висвітлення прозірок з гутіркою про Єгипет" — У. Кобзар.

24-ий Відділ: доповіді М. Хитрої: "О. Басараб", "Тарас Шевченко", "День Мама і Батька", "Листопадовий Зрив", "Перша Поміч" (Червоний Хрест) з демонстрацією на манекінах, "Значіння вітамін" — Д. Мельничук, "Як дбати про здоров'я" — М. Сурмач.

28-ий Відділ: доповідь Л. Єднака "Наші дороговкази в поході до волі", "Героїні О. Басараб і О. Теліга", "Значіння Матері", "Подорож до Лярдю і Риму", вшановано пам'ять Володимира Івасюка, Вражіння з "Жіночої Конференції на Союзівці".

32-ий Відділ: доповіді: "Людські права", "Біографія Т. Шевченка", "Про Тризуб", висвітлення фільму про "поселення українців в Бразилії" (П. Бокало), прозірки з вінчання М. Бурбелли-уродженця Америки з львівянкою Оксаною.

65-ий Відділ: реферат "22-го Січня 1919 року" — Н. Головінська, есей присвячений "Жінкам Героїням в Кіргізі" — Т. Панкевич, "Поклін Українським Матерям", "Національне пробудження на Закарпатській Україні в 1939 р." — Т. Коверко, спомини про "О. Телігу в 40-ліття смерті" — М. Цимбаліста, спомини — Е. Цісик — про "національне пробудження в Стрийщині" під час I-ої світової війни.

75-ий Відділ: гутірка і показ експонатів старинної української вишивки, показ ювілійних прикрас, мистецьке укладання квітів, рятунок в разі удару серця, вражіння з подорожі по Україні.

86-ий Відділ: доповідь Н. Світличної — "Українки-дисидентки в Мордовських таборях", І. Ольшанівський — праця Комітету "Американці в обороні людських прав в Україні".

*Ірина Чайківська — голова Округи Нью Джерзі, 1982 р.
Iryna Chaikivsky, the President of the Regional Council of N.J.
1982.*

92-ий Відділ: Фото-репортаж "Вражіння з мандрівки по горах Монтани і Альберти".

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА — ЛЮБА ГУРАЛЕЧКО.

Окружна Управа при співпраці всіх Відділів влаштувала "Товариський Вечір", який зорганізувала і розваговою програмою провадила культурно-освітня референтка Окружної Управи Ірина Дибко-Філіпчак. Для виконання цієї програми вона заангажувала молодечі-мистецькі сили поодиноких Відділів. Другою імпрезою Окружної Управи, в якій беруть активну участь всі Відділи, був "День Союзянки", з доповіддю др. Б. Цимбалістого "Батьки і доля людини". На столах пишались вишивки, кераміка, видання СУА і Українського Музею, діточа література, альбоми з діяльності суспільної Опіки. Була теж виграша — образ, вишивана подушка, кераміка, торт.

4-ий Відділ: влаштував показ української вишивки й її застосування до сучасної моди.

18-ий Відділ: пікнік, продаж квитків на Український фестиваль і печива під час нього в Гарден Стейт Артс Сентер, дитяча костюмівка, виступ дітей на святкуванні 25-ліття 70-го Відділу в Пассейку.

24-ий Відділ: їзда до Філядельфії на оперу "Запорожець за Дунаєм", Бенкет з нагоди 50-річчя Відділу з висвітленням фільму про поселення українців в Бразилії — П. Бокало, Різдвяна зустріч з висвітленням прозірок про Україну. Пікнік в посілості членки А. Іванців, перед-Великодній базар з писанням писанок, 2 рази продаж печива на суспільну опіку, членки брали участь у 50-літті Першого Жіночого Кон-

гресу в Нью-Йорку, у святкуванні 50-річчя 28-го Відділу в Ньюарку і 25-річчя 70-го Відділу в Пассейку.

28-ий Відділ: вечір присвячений пам'яті письменниці Дарії Ярославської в 40-вий день її смерті, Китайська лъотерія, Служба Божа в пам'ять померлих членок, а опісля бенкет з нагоди 50-річчя існування Відділу, членки взяли участь у бенкеті з нагоди 50-річчя Першого Українського Жіночого Конгресу в Нью-Йорку і 50-ліття 24-го Відділу в Елизабеті.

32-ий Відділ: брав участь при підношенні українського прапора з нагоди 22-го Січня в Юніон, приготував стіл з українськими харчами під час фестивалю в Гарден Стейт Артс Сентер, продавав квитки на концерт з цієї нагоди, їздив автобусом на український фестиваль до Глен Спей, влаштував "Китайську лъотерію".

61-ий Відділ: передвеликодній базар.

70-ий Відділ: бенкет з програмою з нагоди 25-ліття існування Відділу, передсвяточний базар.

75-ий Відділ: вишивані вечерниці, товариська зустріч з родинами і спільна гра в копаного м'яча.

86-ий Відділ: авторський вечір — Любови Коленської, святкування Свят-вечора і Різдва у в'язниці в Мордовії — Н. Світлична, передсвяточний базар і продаж печива.

92-ий Відділ: поїздка автобусом на український фестиваль у Глен Спей, участь при підношенні українського прапора з нагоди 22-го Січня, свят-вечірне прийняття, доповідь з прозірками Д. Стахова "На вершинах континентального вододілу".

100-ий Відділ: традиційний Свят-Вечір з виступом учнів школи українознавства, "Просфора", "Чайний Вечір" і доповідь: "Праця української жінки в США і СФУЖО", поїздка автобусом на святкування "40-ліття УПА" до Елленвілу і до Кліфтону.

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА — ІРИНА КАЧМАРСЬКА.

Всі Відділи є членами Українського Музею. Поодинокі Відділи влаштовують мистецькі виставки у місцевих бібліотеках, музеях, а також з нагоди конвенції і фестивалю. Окружна Управа влаштувала перед-Великодню мистецьку виставку у бібліотеці "Сітен Голл Юніверситі" в "Савт-Оренджі". Тут були заступлені різні роди народнього і прикладного мистецтва, а саме: вишивки трипільська і гуцульська кераміка, різьба-інкрустація і писанки.

4-ий Відділ: влаштував виставку народнього мистецтва в місцевій бібліотеці.

18-ий Відділ: мистецька виставка у "Вуменс клуб оф Вудридж" і вишиваної діточої одежі в "Дні Союзянки".

24-ий Відділ: мистецька виставка під час базару і показ писання писанок, подарував 5 вишивок для крамнички Українського Музею.

28-ий Відділ: є подвійним меценатом Українського Музею, придбав одного мецената — пп. Б. і М. Робаки і 2 членки до Українського Музею, вислав 24 знімки з українського поселення в США, до крамнички подарував 12 вишивок.

32-ий Відділ: курс малювання різдвняних куль, декорування свічників і попелничок українськими взорами, мистецька виставка під час фестивалю в "Гомдел". Подарував 24 писанки для крамнички Українського Музею.

Фрагмент із мистецької виставки заходом Окружної Управи Нью Джерсі, яка відбулась в Сітон Голл Юніверситі в Савт Оренджі. Фото: Юрій Кланішак.

Part of the Art Exhibit in the Seton Hall University sponsored by the New Jersey Regional Council.

61-ий Відділ: святочний "Бутік" — в Морріс Музеї.

65-ий Відділ: влаштував "Толоку вишивок", подарував 43 дрібних вишивок до крамнички Українського Музею, Відділ був репрезентований на Зборах Українського Музею в Нью-Йорку і одержав подяку за зрозуміння потреби розбудови і піддержки культурного осередку Українського Музею в Нью-Йорку.

86-ий Відділ: є меценатом Українського Музею, влаштував мистецьку виставку під час 88-ої Конвенції Федерації у "Грейт Гордж". Відділи — 28-ий, 32-ий, 75-ий, і 86-ий спонзорували мистецьку виставку картин Т. Вирсти.

92-ий Відділ: членка М. Стахів влаштувала виставку гербів українських земель, підприємців, рушників і мапу "Україна у Вишивці" під час "Жіночої конференції" на Союзівці, Конгресу СФУЖО у Філядельфії і на прохання 4-го Відділу в бібліотеці в "Іст-Брансвік".

100-ий Відділ: виставка народнього мистецтва в місцевім парку під час фестивалю, до крамнички Українського Музею подаровано 20 дрібних предметів прикладного мистецтва.

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ — ОЛЬГА ЗАРЕМБА.

Референтка інформувала на сходинах Окружної Управи про план допомоги потребуючим в Україні, Польщі, Південній Америці і тут, на місці. "День Союзянки" був доброю нагодою для пропаганди і заохоти включитися в допомогуву працю суспільної опіки. Альбоми Відділів з інформативними матеріалами дали нагоду привним познайомитись з великим вкладом праці суспільної опіки.

День Союзанки 1982 р. Суспільна опіка
"Soyuzanka" Day, 1982. Welfare committee.

18-ий Відділ: оплатив 3 пакунки з одягом до Польщі, вислав 2 пакунки з одягом до Бразилії.

24-ий Відділ: зложив 150 дол. на політ'в'язнів, 31 пакунків в Україну, до Польщі і Бразилії, піклується "Бабусею".

28-ий Відділ: допомагає хворим і сиротам, удержує стипендистку, висилає харчеві, з ліками і одягом пакунки в Україну, Польщу і Бразилію. Дає поміч поворотцям із Сибіру, жертвує на фонд політ-в'язнів, опікується "Бабусею", допомагає Сестрам Службницям і сиротинцеві в Бразилії і Аргентині.

32-ий Відділ: післав 22 пакунки для українців в Польщу і 6 до Бразилії.

65-ий Відділ: дохід з продажу квіток в "День Батька" призначено для політ-в'язнів і на добродійні цілі, а дохід з традиційної щедрівки на допомогу "Бабусі".

70-ий Відділ: вислав харчеві і з одягом пакунки в Україну, Польщу і до Бразилії, різдвяний подарунок учителькам-монахиням при школі Св. О. Миколая в Пассейку.

75-ий Відділ: співпраця з міським бюро Суспільної Опіки і з Клубом Сеньйорів при церкві Св. Івана Христителя в Ньюарку, дають допомогу потребуючим старшим громадянам у виповнюванні аплікацій для одержання федеральної допомоги. Відвідували немічних-хворих з кошами зі свяченим, слали харчеві і з одягом пакунки для українців в Польщі.

86-ий Відділ: допомагає "Бабусі", висилає пакунки з харчарми і одягом, оплачує стипендію в Південній Америці, жертвує на фонд політ-в'язнів, членки працюють в організації "Американці в обороні людських прав в Україні".

92-ий Відділ: пакунки в Україну і до Бразилії, відвідини і поміч потребуючим тут на місці.

100-ий Відділ: допомагав прибулим українцям з Польщі, пакунки з одягом до Польщі, відвідували хворих членок. Майже всі Відділи включилися в акцію оборони політичних в'язнів-писанням листів до конгресменів і грошевими датами.

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ — ЛІДА БОЙКО.

Округа Нью-Джерзі є членом Стейтрової Федерації Жіночих Клубів. Голова Окружної Управи Ірина Чайківська і організаційна референтка Ольга Гнатейко брали участь у Конвенції цієї федерації в "Грейт Гордж". Окремі Відділи мають зв'язки з американськими бібліотеками, професій-

ними товариствами, пресою, тощо. При допоміж мистецьких виставок та доповідей інформують американців про українську культуру і народні традиції.

18-ий Відділ: виставка народного мистецтва та гутірка про Україну (коротка історія, географія, культура, минуле і тепер) у "Вуменс Клуб оф Вудридж". Персональні зв'язки — Л. Остап'як "Герітейдж Групс ін Н. Дж., М. Ваньо — "Льокал палітікс" в Кліфтоні і Пассейку, участь в семінарі у Вашингтоні — "Етнічна спільнота".

86-ий Відділ: участь в семінарі "Нешіонел Консіл оф Вумен оф Ю.С. "Гав ейджінг іс чейджінг" і в семінарі у Вашингтоні. Відділи писали листи до президента і сенаторів та спростовували фальшиві інформації про Україну.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА — ЛЮБА ЄДНАКА (ДО ЧЕРВНЯ 1982-го р.)

В Окрузі є дві світлички — одну провадить 4-тий Відділ у Нью-Брансвіку, а другу 75-ий Відділ в Ньюарку.

4-ий Відділ: вписаних 20 дітей, учителькою є Соня Слободян, у співпраці зі школою Українознавства підготував "Вечір св. Миколая".

75-ий Відділ: вписаних 16 дітей, навчає виховна референтка Відділу — Ліда Бойко. Зайняття у світличці відбуваються кожної суботи. Влаштовано "Дитячу маскараду" і прогулює до зоологічного парку.

Світличка 75-го Відділу США. Дитяча Маскарада. Діти і учителька Лідія Бойко
Preschool Costume Party. Branch 75.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА

На 430 членок в нашій Окрузі — 234 передплачує "Наше Життя".

Появились такі дописи про діяльність Округи: "Окружний з'їзд США", повідомлення США Округи Н.Дж. в щоденнику "Свобода", що делегатки Округи брали участь у 88-ій Конвенції Федерації Жіночих Клубів. Згадка зі знімком в трьох американських щоденниках про виставку народного мистецтва у бібліотеці Сітон Гол Юніверситі, оголошення в церковному бюлетині і допис зі знімком в "Нашому Житті". Допис "Життя Української Громади в Стейті Нью-Джерзі" в щоденнику "Свобода" і журналі "Наше Життя".

24-ий Відділ; дописи: 2 рази в американському місцевому щоденнику про "Базар" і "50-ліття Відділу" і в тижневику "Ситізен".

28-ий Відділ: замість ювілейної книжки з нагоди 50-ліття Відділу — окремий платний додаток на 5 сторінках "Нашого Життя", Культурна імпреза "Музика і Слово" допис у Нашому Житті. В щоденнику "Свобода" — "Добро спільно-ти було провідним мотом відзначувань 50-річного Ювілею 28-го Відділу СУА". На фонд О. Лотоцької жертвували членки: П. Кучкуда — 1000.00 дол., А. Дубас — 500.00 дол., а інші членки — 375.00 дол., разом — 1,825.00 дол.

32-ий Відділ: дописи про святкування "22-го Січня" і піднесення українського прапора в Юніон, Н.Дж. в "Свободі", "Народній Волі" і згадка зі знімком у вісьмох американських щоденниках.

65-ий Відділ: має 100%-ову передплату "Нашого Життя" і вплатив додаткових 145.00 дол. на пресовий фонд із двох збірок "Замість квітів".

70-ий Відділ: передплачує "Наше Життя" для жіночої орга-

нізації в Бразилії, допис в Щоденнику "Америка" — "25-ліття 70-го Відділу СУА".

86-ий Відділ: допис в "Свободі" — "Авторський Вечір Л. Колленської", пересилає гроші через централю СУА на передплату "Нашого Життя" для жінки в Бразилії.

92-ий Відділ: допис до "Свободи" і місцевого американського щоденника "Менвіл Ньюз", прихід з розпродажі квитків на виграшу призначено по 100.00 дол. на фонд О. Лотоцької, на "Наше Життя" і Український Музей.

В пам'ять покійних осіб "Замість квітів" членки Відділів Округи складала пожертви на пресовий фонд "Нашого Життя", або Український Музей.

АРХІВ ОКРУГИ — упорядкувала Леся Порожняк, а тепер ним опікується Надія Бігун і доповняє знімками, вирізками з газет, важними документами, які свідчать про активність Відділів Округної Управи і великий вклад праці членок СУА у суспільне життя нашого народу.

Наталія Загайкевич,
пресова референтка Округної Управи.

ОКРУГА ПІВДЕННОГО НЬЮ-ЙОРКУ

ХРОНІКА ЗА 1982 РІК

Округа складається із п'ятьох Відділів: 9-ий у Бінггемтоні, 34-ий у Коговзі, 57-ий у Ютиці, 99-ий у Вотервліті й 114-ий у Трою. В звіттовому часі осідок Округи був у Вотервліті. Головою була Тетяна Дурбак. Співпраця між трьома Відділами олбанської околиці проходила добре. Два більш віддалені Відділи 9-ий і 57-ий, по змозі, втримували контакт із іншими.

В осени 1982 року членки з кожного Відділу взяли участь в конференції "Українська Жінка у Двох Світах".

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА:

Округа начислює 148 членок, із того 11 вступило у 1982 році. У квітні, за ініціативою Округної Управи, 34-ий, 99-ий і 114-ий Відділи улаштували зустріч для молодих жінок околиці. Всі учасниці виявили зацікавлення працею СУА і висловили охоту вписатися до Відділів в околиці.

У листопаді чотири Відділи Округи (34-ий, 57-ий, 99-ий і 114-ий) відбули Організаційну Конференцію. Конференція була дуже успішна — учасниці обговорили деякі спільні проблеми й намітили можливі розв'язки. У своїм слові Марія Крамарчук, організаційна референтка Головної Управи, звернула увагу на потреби й цілі організації та заохотила присутніх до дальшої співпраці на терені Округи.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА:

На "Ялинках" 34-го і 99-го Відділів виголошено реферати на теми получені зі святкуванням Різдвяних свят. Анна Гогоша — членка 34-го Відділу, відчитала святочний реферат на академії в честь "жінок героїнь", а Мирослава Скасків (114-ий Відділ) і Уляна Омецінська (34-ий Відділ) виголосили деклямації. На святочних сходинах 34-го і 57-го Відділів теж воголошено реферати і деклямації для вшанування жінок-героїнь.

9-ий Відділ присвятив одні ширші сходи творчості Лесі Лисак. Символіка короваїв і Андріївські звичаї були

темами ще двох доповідей виголошених на сходинах того ж Відділу. 57-ий Відділ: висвітлено фільм про мистецьку групу "Тамбурицанс" при Університеті Дукейн. Після фільму присутні вислухали два реферати: "Враження з поїздки в Україну" і "Враження з поїздки в Лорд і Італію"; реферат про способи записування усної історії українських піонерів в Америці. 34-ий Відділ — відчитано реферат про роллю української матері.

99-ий Відділ має хор і драматичний гурток. Хор виступає на численних місцевих імпрезах.

На Округнім З'їзді у квітні і на Дні Союзнянки у червні, Марта Данилюк, виховна референтка Головної Управи, висвітлює серію прозірок з історії СУА.

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА:

Усі Відділи є членками Українського Музею. 99-ий і 114-ий Відділи передали вишивки до крамнички Українського Музею. 57-ий Відділ провадить реєстрацію предметів народного мистецтва.

Три Відділи влаштували виставки народного мистецтва:

9-ий Відділ — постійна виставка в церковній залі в Бінггемтоні й ялинка прикрашена в українським стилі у Roberson Center for the Performing Arts.

57-ий Відділ — виставка вишивок в Embroidery Club, New Hartford, N.Y. виставки народного мистецтва у St. Peter's Church в Ютиці і на Міжнароднім Фестивалі в міській авдиторії.

99-ий Відділ — чотири виставки: на передвеликоднім і передріздвянім базарах, на Міжнароднім фестивалі в Empire State Plaza в Олбані й на Округнім З'їзді.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА:

9-ий і 99-ий ведуть світлички. Учителькою в Бінггемтоні є Марія Зобнів; у Вотервліті світличку провадять Люба

34-ий Відділ готується до Просфори
Members of Br. 34 prepare food for "Prosfora"

Членки 34-го Відділу прикрашають стіл на "Просфору".
Стоять зліва: А. Ракоча, Х. Мацюк-Кифор, О. Ракоча, У. Омецінська
Members of Br. 34 decorate the table for "Prosfora" the headtable at the "Prosfora"

На "Просфорі" 34-го Відділу. Зліва: о. мітра В. Андрушків; У. Омецінська, культурно-освітня референтка; Ренолд Кенестрері, посадики міста Коговз; О. Цюпка, заступниця голови, Я. Ракоча, голова
The headtable at the "Prosfora"

Кушнір, Діана Песинела і Діана Шевчук. Доля Кушнір вчить старших учасників світлички. Учасники ватервлітської світлички виступали на Шевченківській академії й на святі Миколая. У жовтні садочок влаштував костюмівку, а в червні відбулося урочисте закінчення шкільного року.

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ:

Усі Відділи опікуються хворими й немічними членками. 34-ий Відділ вислав чотири пакунки з одягом і книжками до Південної Америки, як також грошеву допомогу українським біженцям в Австрії і парохіянам погорілої церкви в Бразилії. 57-ий Відділ опікується "Бабусею" і співпрацює з місцевим бюро суспільної опіки, щоб помагати потребуючим українцям своєї околиці. 99-ий Відділ має стипендію в Бразилії. 34-ий і 99-ий Відділи висилають привіти до політ-в'язнів.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА:

Хоч тільки один Відділ (99-ий) має пресову референтку, статті про діяльність усіх Відділів появляються в українській і в американській пресі.

57-ий і 99-ий Відділи передплачують "Наше Життя" "Бабусям".

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ:

Відділи влаштовують виставки народнього мистецтва для американців і беруть участь в міжнародних фестивалях. 34-ий Відділ запрошує міських урядників на свої імпрези. 57-ий Відділ є членом Central New York Community Arts Council. 99-ий Відділ підготував двомовну різдвяну радіопередачу. Секретарка цього Відділу є також секретаркою місцевого Відділу організації "Американці за оборону людських прав в Україні".

99-ий Відділ СУА у Ватервліт. Градуація світлички, червень 1982 р. Зліва: Д. Грицковян, М. Зендран, Р. Кошикар, Т. Мандзій, А. Скотніцка

Branch 99, Watervliet. "Svitlychka" Graduation.

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА:

Округа відзначила свято "Жінки-героїні" академією в якій брали участь 34-ий, 99-ий і 114-ий Відділи. День Союзянки відбувся в червні при участі 34-го, 57-го, 99-го і 114-го Відділів.

У січні 34-ий і 99-ий Відділи окремо приготували для громад місцевих парохій "Ялинки" на яких гостили присутніх традиційною Святою вечерею. 34-ий Відділ вшанував пам'ять жінок-героїнь святочними сходами. 57-ий Відділ відмітив це свято академією. 99-ий Відділ влаштував "Оседець-запусти" в неділю перед початком Великого Посту.

Докінчення на стор. 33

"НАШЕ ЖИТТЯ", ВЕРЕСЕНЬ 1983

ВИШИВКА

Кольори правої сторони DMC зелена ч. 700, жовта ч. 741, цитринова ч. 444

ЗАВЕРТАНА НИЗЬ

Крім звичайної (простої) низи (низинки) існує теж завертана низь, яку часом називають "зашморгом" або замковою низинкою.

Завертану низь вишиваємо з лівої сторони так як просто низинку з тією різницею, ще коли взір вимагає, щоб брати на голку між 5-7 ниток тоді вишивальниця робить замок на четвертій нитці.

Як це практично виконати: Набрати на голку нитки та перетягнути голку на обороті
Докінчення на обороті

ХРИЩЕННЯ 121-ГО ВІДДІЛУ СУА, НЬЮ БРИТАН, КОНН.

121-ий Відділ СУА, Нью Британ, Конн. влаштував 1-го травня 1983 р. "Хрищення". Відділ розпочав свою діяльність 7-го жовтня 1982 р. і нараховує 20 членок, а його головою є Галина Шулевська. Вдячність за створення цього Відділу належить голові Округу Нова Англія, Анні Любинській. Вона ж бо переговорювала з кандидатками на членки при кожній нагоді й заохочувала їх до праці в рядах СУА. Її особистий приклад найбільше вплинув на всіх членок.

"Хрищення" 121-го Відділу попередив молебень до Пречистої Діви Марії, який відслужив всечесніший отець Лев Любинський в церкві св. С. Йосафата в Нью Британ, Конн. Дальші святкування відбулися в церковній залі.

Свято відкрила Анна Любинська. Церемонії "хрищення" довершили молитвою всечесніші отці — Лев Любинський і Яків Нортон. Хресними батьками були голови всіх Відділів Округу Нова Англія та представники українських організацій міста Нью Британ. Після того союзянки відспівали гимн СУА.

"Хрищення" 121-го Відділу. Промовляє Анна Любинська, голова Округу Нова Англія.

"Blessing Ceremony" of Branch 121

Всчесніші отці: Лев Любинський і Яків Нортон благословить.

"Blessing Ceremony" of Branch 121

Тріо союзянок 106-го Відділу у складі: Стефа Пришляк, Валя Лучкань і Галя Кузьо відспівав в'язанку народніх пісень.

Заступниця голови Головної Управи СУА д-р Теодозія Савицька сердечно привітала новий Відділ від Екзекутиви СУА та вичерпно розповіла про патронку Відділу Наталію Кобринську.

Численні представники всіх українських організацій міста Нью Британ склали гратуляції й побажання. Промовляли бувші голови Округу Нова Англія: Ольга Платош-Стеткевич, Лідія Фіцалович і Марія Гижя та голови Відділів: 73-го — Анна Гомик, 93-го — Ірена Остапюк, 66-го — Ірена Гладка.

Членки 121-го Відділу приготували і подали смачний обід. Присутніх на цьому обіді було 160 осіб.

Несподіванкою була розвагова частина, в якій виступили діти союзянок з віршами, піснями, грою на бандурі та сценкою "В хаті союзянки", яку написала Анна Любинська.

Присутні раділи вдалим святом і широко бажали 121-му Відділові успіхів у праці. Наведемо слова Марії Гижі: "Союзянки! Будьте здорові як земля, гарні як весна і працьовиті як бджола!"

Тереса Глух,

секретарка Округної Управи, Нова Англія.

ку з ниткою наскрізь, тоді набрати на голку одну нитку повертаючись назад (на право від уколу) і три нові нитки перед уколом. Якщо стібки вимагають щоб покрити понад 7 ниток тоді вишивальниця робить більше замків в данім ряді завжди на четвертій нитці від уколу.

З правої сторони завертана низь виглядає немов взір тканин.

Завертана низь найбільше поширена на Східньому Поділлі, Покутті та деяких селах Гуцульщини.

В деяких околицях взори завертаної низь виконуються тільки одним ко-

льором: чорним або червоним, або поєднується ці два кольори. Проте є села в яких завертану низь кольорувати і саме в цьому числі подаємо такий взір нашим читачам.

Взир відшила з колекції уставок Українського Музею в Нью Йорку Галля Кандюк, завдаючи собі при тому чимало труду, бо уставка дуже стара, а взір густо вишитий вовняною ниткою, спраний та дуже важкий до відшиття. Рисунок виконала Ольга Трачук.

Завертана низь, як взагалі всю низь вишиваємо тільки з лівої сторони

і не сміємо переробляти її на інші стіби. Краще завдати собі труду та вивчити трудний, але стародавній стіб ніж спотворювати красу української вишивки.

Кожна клітка відповідає одній нитці на полотні. Крапочки на папері — це нитки на яких завертаємо щоб утворити "замки". Між закріпками всі інші площини вишиваємо як у звичайній низинці. Кольоруємо завертану низь теж з правої сторони уживаючи стеблогового або настільного стібу.

Між головним взором, а верхками вишиваємо гуцульську косичку в трьох кольорах. Л.В.

99-ий Відділ США у Вотервліт, Н.Й. Закінчення шкільного року. Діти світлички з учительками. Червень 1982 р. Сидять зліва: Л. Скалій, Х. Сп'як, Т. Гейс, Т. Гаїра, Л. Дурбак, Т. Мандзії. Стоять зліва: Д. Грицковян, М. Зендран, Р. Кошикар, К. Клем, А. Гаїра, А. Скотніцка. Садівнички: Д. Пасінелла, Д. Шевчук, Л. Кушнір

Branch 99, Watervliet. Ending of the school year.

Докінчення: ХРОНІКА

З початком грудня 9-ий Відділ підготував "Андріївський вечір" для членок. При кінці грудня, відбувся чайний вечір для членок 99-го Відділу і для їхніх родин. Під час року 99-ий Відділ зорганізував прогулянку автобусом до Українського Музею і до Українського Інституту.

ГОСПОДАРСЬКА РЕФЕРЕНТУРА:

9-ий Відділ провадив курс печення короваїв; 99-ий Відділ, як і що року, провадив курс писання писанок, який по-

99-ий Відділ США, Вотервліт, Н.Й. Візита св. о. Ніколая у виконанню дітей і садівничок. Грудень 1982 р. Branch 99, Watervliet. St. Nicholas visits the children in "Svitlychka"

казували Діана Шевчук і Анна Демчар. Деякі із членок взяли участь у курсі вишивання, яким провадили Дозя Кушнір і Люба Мокій. Два Відділи 57-ий і 99-ий улаштували базарі. 9-ий Відділ брав участь у парохіальнім базарі. 34-ий, 57-ий і 99-ий Відділи продавали печиво на міжнародних фестивалях. Відділи олбанської околиці (34-ий, 99-ий і 114-ий) помагали приготувати перекуску для членів стейтової легіслатури і гостей після виступу для відзначення роковин 22-го січня. Ці три Відділи також продавали печиво й харчі на місцевім "Українським дневі". 99-ий Відділ приготував три тризни. 114-ий Відділ допоміг у приготуванні тризни по бл. п. Вірі Теодорович, першій голові Відділу. Відділи в місцевостях, де відбувалися Окружний З'їзд і Конференція, дбали про харчування учасниць.

Тетяна Дурбак

ВІДДІЛИ ПОЗА ОКРУГАМИ ДІЯЛЬНІСТЬ 78-ГО ВІДДІЛУ США У ВАШІНГТОНІ

Управа Відділу США під головуванням Ксені Кузьмич діяла від 18-го жовтня 1981 р. до 27-го лютого 1983 р. на останніх Загальних Зборах Відділу Ксеня Кузьмич була знову перевибрана головою Управи на біжучу каденцію.

Праця Відділу була багатогранною. Її можна звести до таких чотирьох головних напрямків:

1. В культурно-освітній ділянці Відділ присвятив особливу увагу світличці для дітей дошкільного віку. Також влаштував доповіді, розвагові вечори, виставки творів наших мистців, прогульки, тощо.

2. Будучи клітиною краєвої організації США, наш Відділ виконував всі доручення Головної Управи США.

3. Крім того наш Відділ включався до загально українських акцій, ініційованих нашими організаціями столиці чи української спільноти в Америці і в діаспорі.

4. Наш Відділ використовував нагоди, щоб продемонструвати українське мистецтво перед чужинцями та ширити правду про Україну. На цьому місці треба згадати про влаштування української ялинки під час різдвяних свят у Смітсонському Інституті. Наша ялинка вдекорована вишиваними оздобами вирізнялася особливо красою серед ін-

ших народів. Часто наш Відділ брав активну участь у акціях американського Конгресу і свідчення в Конгресі в зв'язку зі заснуванням Української Гельсінської Групи, відзначено 40-ліття Соборности України. Тому, що це відбувалось у приміщеннях Конгресу, була численна участь конгресменів і сенаторів та інших високих достойників американського уряду.

Степанія Дячок,
пресова референтка

СПРОСТОВАННЯ

ХРОНІКА ОКРУГИ ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

В Хроніці з діяльності Округи Філядельфія, яка була поміщена в "Нашому Житті" за травень на ст. 27 подано у табелі в рубриці голов Відділів: голову 67-го Відділу — Оксана Фаріон; повинно бути: **Дарія Федак**.

ДОПИСИ З ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛІВ

В "Нашому Житті" за червень 1983 р. на ст. 29 поміщено допис:

"Бенкет 1-го Відділу США з нагоди 60-ліття існування" без підпису автора яким була **Марія Мотиль, пресова референтка 1-го Відділу**.

Просимо вибачити.

Редакція

ОЛЕКСАНДР ПАРХОМЕНКО

НАЙПЕРША КНИЖКА

Як краплин у Дніпрі,
Як зірок у горі,
Як листків на гіллі, —
Стільки книг на землі!
Є великі й малі,
Є легкі і важкі.
На полицях, в столі —
Наші друзі книжки.
Та одна серед них —
Перша книга із книг:
Ту, що звем Букварем,
Ми найперше берем.

Наче ключ срібляний
Дав мудрець нам у дар:
Дивосвіт чарівний
Відімкне нам Буквар.
Від найпершого дня
Дуже любий нам він,
Бо веде до знання,
До вабливих таїн.
Йде у школу школяр,
В зорі усміх сія...
Хай живе твій Буквар —
Перша книжка твоя!

(Світанок)

звем, берем — скорочені форми, замість — звемо (називаємо), беремо;
дивосвіт — країна чудес (wonder land);
відімкнути — відкрити (to open);
вабливий — приманливий, притягальний (attractive)

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

КОЛИСКОВА

Спіть, діточки, спіть,
Віченька стуліть!
Дрібен дощик стукотить,
Вікнам казку гомонить...

Дрібен дощик пада там,
А тут тихо, тепло нам.
При матусі рідненькій,
У світличці чистенькій,
Спіть, діточки, спіть,
Віченька стуліть!

Віченька — здрібніле від око, очка, оченька;
стуліти — заплющити, закрити;
дрібен, пада — скорочені форми, замість — дрібний, падає;
гомоніти — тут — розказувати, розповідати;
світличка — привітна дитяча кімната;

ОНУЧОК

К. ПЕРЕЛІСНА

Ну, бабусю, дайте ручку —
Я в садок вас проведу.
Ви не бійтесь за онучка,
Я вже сильний — не впаду!

Онде лава, там де квіти...
Потихеньку, не біжіть!
Зараз сядем відпочити,
І ви казку розкажіть.

МИКОЛА ЩЕРБАК

ПЕРШИЙ ПОЛІТ

Зліз жучок-горбачок
На малесенький сучок.

— Ой, як високо отут!
Дайте швидко парашут!..

— Та чого ти так поблід? —
Обізвався жук-сусід. —

Ти хіба не маєш крил?
Чи жалієш, може, сил?..

Щось жучок сказати хотів,
Та хитнувся — і полетів!

Рис. Ельмира Геруляк.

АЗБУКА

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

Бабуся вчула дивні вісті, —
Вітрець, мабуть, приніс, —
Що там далеко десь у місті
Відважний хлопчик зріс.
На саночках, мов вихор, мчитьсья,
Нікому не зверта,
І тільки азбуки боїться,
Мов дикого kota.
Бабуся внучка запросила
Улітку на село,
Коли пшеничка колосилась
І все кругом цвіло.

Для внучка азбуку зробила —
Барвисті літерки.
Їм ручки й ніжки приробила,
Поставила в рядки.
Одні одних за руки брали
Веселі літерки
І хлопчика до себе звали:
— Не бійся нас, ходи!
Вже хлопчик не втівав нікуди,
За ручки букви брав,
Погрався ними — і без труду
Всю азбуку читав.

ВОЛОДИМИР МОРДАНЬ

СПЛЕТУ ВІНОК

Я з квіток
Сплету вінок.
З листя буде фартушок.
А оту травичку
Заплету в косичку.
Зашумить стара сосна:
— То ж царівна весняна!

РОЗМОВА ПРО СОНЦЕ

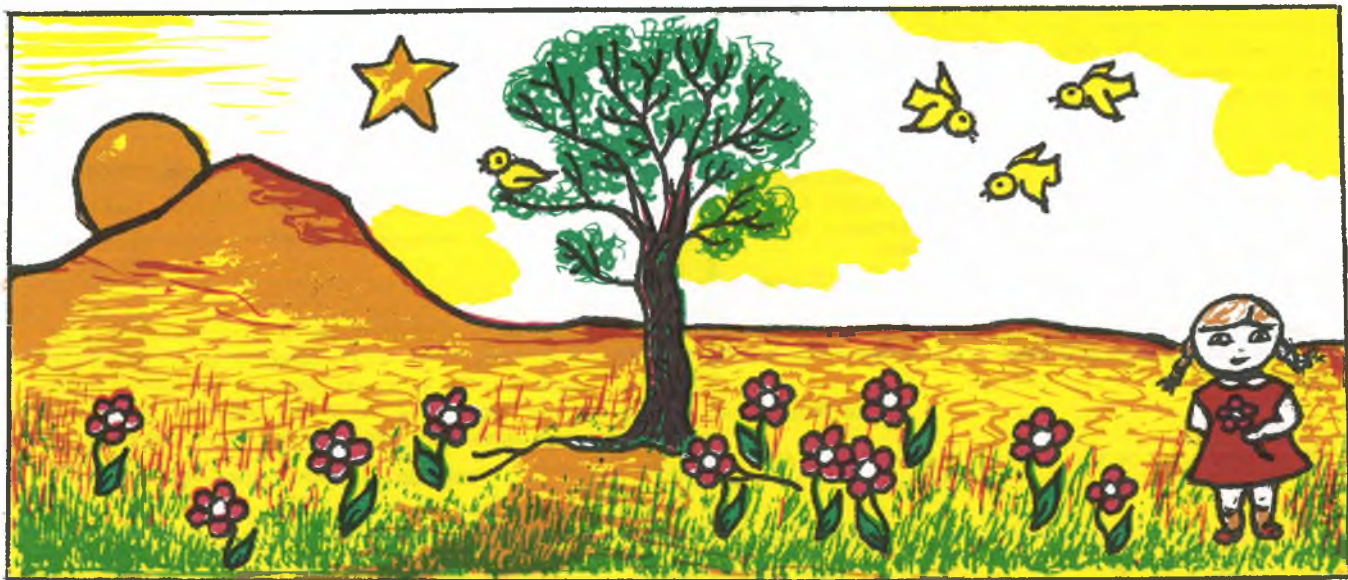
МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

[З Йозефа Кожішека]

Дитина: — Скажи мені, мати,
Де йде сонце спати?
Мати: За високу гору,
В золоту комору.
Дитина: А хто йому стелить
На білій постелі?
Мати: Зірньока вечірня,
Гарна, як царівна.
Дитина: Хто ж його колише
Усе тихше й тихше?
Мати: Соловей піснями,
Тиха нічка снами.
Дитина: А які сни має,
Коли засинає?

Мати: Сняться йому квіти,
Що вдень для них світить.
Дитина: А хто його збудить,
Як світати буде?
Мати: Пташечки веселі
Збудять із постелі.
Дитина: А на що, як встане,
То найперш погляне?
Мати: На дітей, серденько,
Чи встають раненько.

засинати — засипляти;
світати — дніти; найперш — ско-
рочено від: найперше;
комора — тут: щільно закрита
кімната

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу **Мотрі Климишин**, внучки секретарки Окружної Управи СУА в Дітройті, Олени Климишин, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Окружна Управа СУА, Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **Віліяма Волкера**, чоловіка пані Анастасії Волкер, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Окружна Управа СУА, Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Іларіона Вацка**, мужа нашої членки Євгенії, жертвуємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 1-го Відділу СУА

Замість квітів у світлу пам'ять покійного **д-р Антона Слижа**, брата нашої членки Дарії Самоутупки, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а Шановній Родині висловлюємо наші глибокі співчуття,

**Управа і членки 11-го Відділу СУА,
Трентон, Н.Дж.**

З приводу смерті чоловіка нашої довголітньої і відданої членки **Анни Сорохтей**, пересилаємо наші вислови глибокого співчуття дружині і родині, а замість квітів складаємо на "Запасний Фонд" журналу "Наше Життя" 100.00 дол.,

**Управа і членки 47-го Відділу СУА
Рочестер Н.Й.**

В пам'ять дорогих і незабутніх доктора **Славка Дроздовського** і інженера **Філька Кецали**, складаємо 50.00 дол. на Стипендійний Фонд в Бразилії,

Марія і Роман Кецали в Чикаго

В пам'ять дорогого і доброго Вуйка **бл. п. Ярослава Баквича** складаю 50.00 дол. на Стипендійний Фонд в Бразилії,

Люба Шеремета, Чикаго

Ділюся з Вами сумною вісткою, що Ваша довголітня передплатниця і членка Союзу Українок, останньо членка Відділу в Мілвіл Н.Дж. **бл.п. Софія Старух** відійшла у вічність 27-го червня 1983 р. В її імені пересилаю 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Л. Старух

У десяту річницю смерті моїх найдорожчих і незабутніх покійних чоловіка **о. Юрія Гнатишака**, **дочки Софії та внука Юрія Ліщинських** і **сина Ореста Гнатишака** складаю 25.00 дол. на Стипендійний Фонд у Бразилії,

Ольга Гнатишак

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої сестрички **Олі Комаровської** складаю 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Софія Ліщинська

В пам'ять моєї сестри **Непі й її мужа Фелька Ортинських**, складаю 25.00 дол. на Стипендійну Акцію до Бразилії,

Марія Жовнірович

В пам'ять нашої незабутньої Мами **бл. п. Михайлини Букачевської**, замість квітів на її могилу в Зелені Свята складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.,

дочки Стефа Пастушенко, Дарія Гусар

В пам'ять дорогого шваґра **д-р вет. Володимира Т. Юзьвяка** складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.,

Маркіян і Іванка Лепкі

В пам'ять моєї найдорожчої ніколи незабутньої Мамці, **бл. п. Агафії Голко**, посилаю передплату "Нашого Життя" для "Бабусі",

Ірена Клос

В шосту болючу річницю відходу у засвіти моєї дорогої **сестрички бл. п. Стасі Мацілінської** посилаю передплату "Нашого Життя" для "Бабусі",

Ірена Клос

В пам'ять **бл.п. Осипа Новицького**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Наталія і Володимир Пеленські

Замість квітів на свіжу могилу **Мотрі Климишин**, внучки панства Олени і д-р Миколи Климишинів складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Ліда і Василь Колодчин

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. артистки Оксани Рудакевич** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Наше Життя" і 10.00 дол. на Український Музей у Нью-Йорку, а Родині висловлюю щире співчуття.

Олена Бенцаль-Карпяк

Замість квітів на свіжу передчасну могилу **бл. п. Христини Пілчак** складаємо 20.00 дол. на сиротинець в Бразилії

Ольга і Іван Буртик

Замість квітів на свіжу могилу **св. п. Іванни Баранецької** на виховання священників у Бразилії, складають:

по 50.00 дол. — Галя Лукашевська — сестра, Олена Чорна і Христя Чорна

по 20.00 дол. — Марія Карпевич і Христя Карпевич

15.00 дол. — Ірина Бурачок

10.00 дол. — Марія Дигдалевич

Разом: 215.00 дол.

Загальна сума була подана в "Нашому Житті" ч. 7 на ст. 23

Просимо в дописах, списках пожертв, нотатках "замість квітів" і інших манускриптах писати виразно імена і прізвища в українській чи англійській мовах (залежно від тексту). Невизначене письмо спричинює неприємні помилки. Дякуємо за старанне приготування матеріалів надсланих до редакції!

Редакція і адміністрація "Нашого Життя"

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

ОСНОВУЮЧІ ЗБОРИ НОВОГО 6-ГО ВІДДІЛУ СУА, ЧІКАГО, ІЛЛ.

Збори відбулися 4-го грудня 1982 р., з ініціативи організаційної референтки Округної Управи — Марії Гриневич. Округну Управу репрезентувала заступниця голови — Марія Нарвинська.

Склад Управи: Наталка Завадович — голова, Оксана Гулик — заступниця голови, Ірина Слюсаренко — секретарка, Віра Еліяшевська — касирка.

Референтки: Емілія Кавка — організаційна, Ляриса Матусяк — культурно-освітня, Люба Мартелло — су-

спільної опіки, Марія Чичула — пресо-ва, Ганна Балух — хронікар.

Контрольна Комісія: Марія Ковальська — голова, Богданна Ковальська — члени.

Ярослава Панчук,
пресова референтка

ДО УВАГИ ВСІМ НЕДАВНІМ ГРАДУАНТАМ ТА ЇХНІМ ДРУЗЬЯМ

"Наше Життя" бажає подавати систематичний перегляд молодих українських жінок, які тількищо покінчили університетські студії. Просимо наших читачів, а передусім самих градуанток, допомогти нам потрібною інформацією. Виповніть, будь ласка, подану внизу анкету та вишліть на адресу:

OUR LIFE
108 SECOND AVENUE
NEW YORK, N. Y. 10003

ОТРИМАЛИ УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ДИПЛОМИ:

Повне ім'я і прізвище градуантки:

українською мовою

англійською мовою

Адреса градуантки

Отриманий диплом: BA, BS, MA, MS, PhD або інший з якого предмету.....

Назва університету та місцевість

Дата градуації

Нагороди і відзначення

Плани на найближче майбутнє

Підпис та адреса особи, яка подає інформацію ...

УВАГА!

Просимо на звороті всіх світлин писати прізвища осіб, числа Відділів і інші дані. Брак опису спричиняє помилки.

Рівночасно просимо чітко писати імена і прізвища у всіх дописах в українській і англійській мовах.

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодиноке число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011

©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

*"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailling offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED*

